

TURNUL DE VEGHERE

Si vor sti că eu sunt Jehovah

Ezekiel 35:15

ANUL XXV

1947

Nr. 22

CONTINUTUL

Răbdare, care câștigă	339
O calitate necesară	341
Ceea ce aduce bucurie și speranță	343
Cuvântul încurajării	345
Creștere	345
Spre salvarea altora	346
Asia și intinderea teocratică	347
Rangun, Birmania	350
Ahazia cere sfat dela domoal	351
Texte și comentarii	352

Apare bilunar în Editura

ASOCIAȚIEI MARTORII LUI IEHOVA DIN ROMÂNIA

Persoană juridică morală

București 2, Str. Basarabia No. 38

Redactată și publicată de către:

WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY

117, Adams Street — Brooklyn 1. N. Y., U. S. A.

Funcționari:

N. H. KNORR, Președinte

GRANT SUITER, Secretar

(Urmare din pag. 302)

căr, comercial sau industrial, ci „prințului acestei lumi”. Deoarece acela este Satan Diavolul, singura altă alegere rămasă deschisă, este aceea a consacrării la Iehova Dumnezeu. W 15. 2.

9 Ianuarie

Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt. — 1 Pet. 1:16.

Iehova este Atotputernicul Dumnezeu al nouii lumi a dreptății. Contra lui și faislui său acuzător este Satan Diavolul, „dumnezeul acestel lumi”. Iehova este Dumnezeul sfîntinelor, ceeace înseamnă că El este Acela care cuprinde totul în sine însuși și exprimă tot ceeace este drept, bun și adevărat. Satan Diavolul este dumnezeul acestel desertăciuni lumești, ceeace înseamnă că el este puternicul nevăzut care este la spatele acestei lumi și a corupției ei. Iehova Dumnezeu nu este responsabil pentru această lume, pentru nelegăturile și apăsările ei. Fiind sfânt, El este în mod absolut despărțit de această lume. După ce a sărit pe Diavolul să activeze în această lume numai atât timp, cât e destul spre a aduce marea chestiune de discuție la unul sau calminant, cu referire la întrebarea: Cine va domina universul, Atotputernicul Dumnezeu va demonstra sfintenia Sa într-un amicește cu totul această lume și întemeieră vecinica lume nouă a adevărului și dreptății. W 15. 3.

10 Ianuarie

El Elohim Yahweh (Iehova) a vorbit și a chemat pământul dela răsăritul său până la apusul acestuia. — Ps. 50:1, Rotherham.

Titlul *El sau Cel Puternic* se cuvine lui Iehova, deoarece El este într-adevăr atotputernic și nimic just și drept nu este imposibil pentru El să facă. Titlul *Elohim* sau *Dumnezeu* îl se cuvine Lui, deoarece El întrunește și cuprinde în Sine însuși toate puterile și calitățile proeminente pe care vreunul și toți ceilalți puternici le-ar putea avea, dar El le depășește pe toate ale celorlalți. *Elohim* este titlul care îl desemnează ca Făcătorul și Autorul întregii creații; acesta este titlul aplicat Lui în versetul de deschidere al Bibliei: „La început Dumnezeu (Elohim) crea cerurile și pământul”. (Gen. 1:1) El merită atenția tuturor creaților Sale inteligente. *El Elohim*, sau „Cel puternic, Dumnezeu”, este ceeace El, Creatorul, este; și numele Său Iehova este în mod exclusiv numele Său. Acesta îl desemnează că Dumnezeul scopului, ca Acela, care își propune ceva și ale căruia scopuri nu pot fi niciodată impiedicate sau zădărnicite. W 1.7.

11 Ianuarie

A apropiat apoi vițelul adus ca jertfă de ispășire; și Aaron și fiții lui și-au pus mâinile pe capul vițelului adus ca jertfă de ispășire. Moise l-a junghiat, a luat sânge. — Lev. 8:14. 15.

Vițelul jertfei pentru păcat, pe care l-a adus Moise pe altar în folosul lui Aaron și a celor patru fii ai lui, a preumbrit jertfa lui Isus Christos ca „Purtătorul” de păcate. Fiii lui Aaron, în virtutea jertfei vițelului purtător de păcate, erau preumbriți ca curățări de păcat și prin aceasta făcuți potriviți de a servi ca subpreoți. În mod asemănător, urmășii Marelui Preot Isus Christos, care sunt unii spre a fi subpreoți Săi, primesc primii foloseli jertfei Sale, din cauza credinței lor în decursul prezentei lumi reale. El sunt îndrepățit de păcat prin prețiosul Său sânge și s'a socotit dreptatea Sa. Astfel, el sunt curățări spre a fi luati în preoțimea cerească. — 1 Cor. 6:11; 1:30. W 15.6.

12 Ianuarie

Căci Christos Paștele noastră a fost jertfit. Să prăznuită dar praznicul nu cu un altăci vechita, nici cu un altăci de răutate și violență. — 1 Cor. 5:7, 8.

Această sărbătoare este ceva ce trebuie să sărbătoriți și fiecare zi a anului. Cum? Prin spucarea unei căi corecte, potrivite în viață, în vederea faptului că Isus Christos, înviitorul Dumnezeu, a murit ca Mielul de Paște. Calea de acasă ar trebui să fie una a libertății, pe căt de sensibilă pe atât de logică, urmând de aproape moartea adevăratului Miel de Paște, care ridică păcatul lumii. Prin termenul „sărbătoare” nu se face referință la cina pascală, pe care au celebrat-o Israeiliștii în Egipt. Este vorba de sărbătoarea de săptăziile, după vechea sărbătoare a Paștelor, și este numita „sărbătoarea pâinii nedospite”. Această sărbătoare a urmat ca un rezultat al zilei de Paște și era însemnată prin luarea unei anumite căi de acțiune cerute, în conformitate cu voința lui Dumnezeu. Această sărbătoare de o săptămână este importantă, deoarece ea este un tip pentru creștini astăzi. W 1.3.

13 Ianuarie

Prin răbdarea voastră, să vezi căștiga sufletele voastre. — Luce 21:19.

In Biblie, existența unei persoare ca un suflet viu uman, este de asemenea *suflet*. Că sufletul uman și această existență a sufletului nu sunt nemuritoare și indestructibile, Isus declară, zicând: „Nu vă temeți de cei ce ucid trupul, dar căi nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în i-d”. (Mat. 10:28, Douay) Iad, sau *Gheen* așa după cum sună în originalul grecesc, nu este locul lui Dumnezeu pentru păstrarea sufletelor pentru totă eternitatea închiină, ci este locul Său pentru pierderea sufletelor pe vecie. Avertizând că o persoană egoistă merge spre o astfel de nimicire a sufletului, Isus zise: „Să ce ar folosi unul om să cășteze totă lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Să, ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?” (Mat. 16:26, Douay). Pierderea sufletului cuiva înseamnă pierderea oricărui drept, a oricărui ocazie, a oricărui priviligiu, posibilitate, pentru existența sufletului în viitoarea lume. W 15.4.

14 Ianuarie

Legămantul meu îi va fi neclintit. — Ps. 89:28.

Legămantul lui Iehova cu David pentru Impăratul nu a fost niciodată revocat sau șters. Este bine acum, în 1948, Marele Fiul a lui David, în vedere căruia legămantul pentru împăratul să fost încheiat cu David, a devenit vicinul Moștenitor al legămantului. Acel unul este Christos Isus, un urmaș regal al Regelui David după nașterea Sa umană. (Luca 1:30-33) De aceea, la timpul nașterii Sale, Christos Isus, fiind însă cu spiritul lui Dumnezeu, merge printre ludei și predică: „Impăratia celor mari este aproape”. De frică că El să nu se dovedească a fi adevăratul moștenitor al a legămantului lui Iehova, Satan Diavolul îl pușește în moarte prin călărește, cari pretindeau a fi „copiii Impăratului”. (Mat. 21:43) Dar, înainte de moarte, Dumnezeu îl sălăi în viață, înținându-l în mătase și oameni să-l uite. Spre a dovedi acesta, Pavel zice: „Ca Eu să înveț din moarte, să cădu se Va mai întoarce în public și să spus-o cădo... și să Vă voi împlini cu toată credința și gădăinile dintre pe care le-am făcut lui David”. — Părt. 13:34. W 15.10.

15 Ianuarie

O lăudăști pe Domnul, toate națiunile. — Ps. 117:1.

Israelul spiritual, a cărui nucleu îl formează Isus și apostolii Săi, este acela care îl să sătorească în aer. După 1918, rămășă Israelitilor săptămâni, căi sunt Martorii lui Iehova, și preluat și această chemare de importanță mondială. El face această sub conducerea „Mesagerului” lui Iehova, Mesia, care a venit la templu pentru judecata. Înaintea lui sunt adunate astăzi toate națiunile spre a fi judecate în lăutară cu proba chestiunii de discuție a dominiei mondiale. Aceia cari aleg pe Mesia, pe Isus cel slăvit, sunt adunați la dreapta Sa ca „noi”. Aceia cari se opun guvernului mesianic, alegând în schimb planurile politice ale acestelui lumi, sunt puși la stângă. Sa înțelegeți că „capre”. Nimicirea îl aşteaptă pe acesta în Armagedon. În acest timp de judecata se întâlnește și Psalmul 117:1 își are și expunerea lui mai mare și finală, pentru că Mesia este principalul Martor al lui Iehova și merge înalte lăudându-L W 15.1.

RABDAREA, CARE CĂSTIGA

„Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră (libertatea voastră de vorbire, Rotherham, engl.), pe care o aveți o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce va fost făgăduit”. —Evr. 10:35, 36.

IEHOVA este marele exemplu în răbdare. În această zacă mai mult decât numai cugetul, că El simplu trăiește mai departe fără sfârșit, cum este exprimat în Psalmul 102:12: „Dar Tu, Doamne, Tu împăraștești pe vecie, și pomenirea Ta (numele Tânărului de amintire, B. Americ. Stand.) ține din neam în neam”. El nu numai că a subsistat, ci a răbdat, ce poate servi de model, în lucruri, care se referă la sentimentele Sale personale cele mai adânci și la demnitatea Sa. El S-a stăpânit, când avea toate motivele să fie întărătat și să procedeze în contra provocatorilor.

Din sentimente ofensate față de Dumnezeu, mulți întristați sau mâniați au întrebat: „Pentru ce a permis Dumnezeul Cel Atotputernic să existe răutatea? „Pentru ce a permis vreodată tot răul acesta? „Cu venerație și stimă față de Dumnezeu ar fi mai bine să se pună întrebarea, după cum urmează: „Pentru a suportat Iehova Dumnezeu tot răul în cei șase mii de ani trecuți? Cum a putut răbdă cu astfel de răbdare și îndelungă răbdare?“ Desigur a trebuit să practice răbdarea din cauza a tot răul, căci prin nelegiuire s-a adus mare ocară pe numele Său și s-a încercat să se împiede aducerea la îndeplinire a scopului Său bun și să se zădărnică și să se strice toate lucrările Sale bune. Dintre toate persoanele din univers la niciun caz El nu a meritat această acuză falsă, această hulire și ocară îngrămădită asupra Sa, cu atât mai puțin, întrucât El ca Cel Atotputernic, este oricând în situația să pună cu totul capăt lucrului, oricând, și să se ajute pe Sine. Dint-un motiv foarte înțelept, Dumnezeul Cel Atotputernic a răbdat tot ceea ce, după cât se pare a ofensat numele Său bun și suveranitatea Sa universală.

Prin faptul că Iehova prin dușmarii Săi a răbdat toate acestea într-un astfel de chip de model, El să a descoperit ca perfect neegoist. Dacă oamenii, care acuză se simt ofensiți prin stăpânirea nelegiuirii, prin toată nedreptatea și apăsarea de pe pământ, atunci cum să lucrul cu Iehova însuși, având în vedere toată ofensa și ocară vădită, ce a însemnat aceasta pentru numele Său și suveranitatea Sa în cer și pe pământ? Noi oamenii de astăzi, care suntem urmașii îndepărtați ai lui Adam, ai răufăcătorului și păcatosului, nu avem un motiv drept să ne plângem de Dumnezeu din cauza stărilor în cari ne trăim viața nesigură. Înțând seamă de faptul, că ce suntem noi — vredniții de osândă din cauza imperfecțiunilor și păcatelor noastre — a fost pentru noi o îndurare divină, că ne-am putut bucura și de existența cea mai scurtă. Că Dumnezeu a răbdat din partea dușmanilor din cer și de pe pământ ocară și împotrivire

în contra persoanei Sale cea mai înaltă, s'a făcut din iubire, bunătate și milă față de omenirea păcătoasă, imperfectă. (2 Pet. 3:9, 15). Pentru a fi drept față de Sine, Iehova Dumnezeu nu va răbdă aceasta vecinic. La timpul Său înțelept, după scopul Său este realizat, Iși va aplica atotputernicia, ca să aducă la un sfârșit potrivit această ocărire și opozitie neglijuită. Până atunci va fi descoperit ca Acela, căruia nimeni nu l-a poartă asemănă în răbdarea în atâtea, și El își va ajunge ținta în luptă îndelungată.

Apostolul Pavel arată îndurarea și mila lui Dumnezeu când zice: „Nu este olarul stăpân pe lutul lui, ca din aceeași frâmantătură de lut să facă un vas pentru o întrebuițare de cinste, și un alt vas pentru o întrebuițare de ocară? Si putem spune, dacă Dumnezeu, fiindcă voia să-și arate mânia și să-și deschopere puterea, a suferit cu multă răbdare niște vase ale mâniei, făcute pentru pieire; și să-și arate bogăția slavei Lui față de niște vase ale îndurării, pe cari le-a pregătit mai dinainte pentru slavă? Astfel, El ne-a chemat nu numai dintre Iudei, ci și dintre Neamuri, după cum zice și Osea: 'Voi numi popor al Meu, pe cel ce nu era poporul Meu, și prea iubită, pe cea care nu era prea iubită. Si acolo unde li se zicea: 'Voi nu sunteți poporul Meu, vor fi numiți fii ai Dumnezeului celui viu'“. — Rom. 9:21—26; Osea 2:1, 23.

Oamenii sunt de pe pământ, sunt pământeni întocmai ca lutul, din care olarul își modelează vasul și îl distrugă, dacă iese nesatisfăcător. Deci noi n'avem motiv să ne plângem împotriva lui Iehova Dumnezeu, împotriva Creatorului, care în suveranitatea Sa universală este Cel Mai Înalt și Cel Atotputernic. Deși El răbdă pe potrivnicii Săi un timp oarecare hotărît de El, totuși este mânos pe ei sau fixează, că mânia Sa se va exprima în cele din urmă față de ei, și astfel îi pune laoparte ca „vase ale mâniei, făcute pentru pieire“. Cu nimicirea definitivă a celor din urmă supraviețuitori ai acestor „vase ale pieirii, necesitatea și timpul răbdării Sale va fi cu totul la sfârșit. Nimicirea lor din partea Sa dovedește, că ei pierd și că El câștigă. În decursul spațiului de timp, cât timp îi răbdă, aducerea la îndeplinire a scopului Său slăvit se face mai departe, și la anumite vase omenești le arată îndurare. Pentru aceștia El hotărăște contrarul nimicirii, viața vecinică, o viață în slavă. Cu toată nelegiuirea, care se ridică în jurul lor și împotriva lor, El pregătește aceste vase pentru slava vecnică și zădărniceste scopul nelegiuil al marului Său dușman, al lui Satan, al Diavolului, și al tuturor celor asociați cu el în opozitie. Aceste vase omenești speciale, care sunt pregătite pentru primirea bogăției slavei divine, sunt membrii poporului lui

1, 2 Ce mare exemplu de răbdare ne dă Iehova Dumnezeu?

3 Cum s-a dovedit Iehova în toate ce a răbdat ca neegoist?

4, 5 Cum îl arată ilustrațiunea, pe care ne-l dă Pavel despre un olar, răbdarea lui Dumnezeu și mila Sa?

Iehova „fiii Dumnezeului celui viu“. El le arată milă prin faptul că-i face poporul Său, fiii Săi. Slava la care îi naște ca fiii Săi, este slava împărătiei Sale cerești sub Christos Isus, „Impăratul Impăraților“ al Său. Acestei împărății îi va reveni gloria de a fi îndreptățit suveranitatea universală și numele fără reproș al lui Iehova și de a fi distrus complet toate „vasele mâniei“ nelegiuțe.

⁶ Sub această împărăție cerească vor trăi altii din neamul omenesc, cărora Iehova Dumnezeu le-a arătat bunătatea, dela primul martir Abel, până la o mulțime nenumărată de oameni de bine, cari trăiesc în acest secol al douăzecilea pe pământ. Nu toți oamenii au devenit „vase ale mâniei“, vase care merită pierdere. Aceasta vorbește în favoarea Dumnezeului Celui Atotputernic, eare a avut atâtă timp răbdare. Dovedește, că răbdarea Sa n'a fost degeaba, ci la urmă îl acopere cu slavă inegalabilă. Se va arăta, că mila Sa n'a fost aplicată fals, ci că ea are ca urmare 1) o familie a împărăției slăvită în ceruri sub Fiul prea iubit al lui Iehova, Isus Christos, și 2) un neam omenesc restatornicit și făcut perfect pe un pământ al Paradisului, cari toți moștenesc viața veșnică.

⁷ Acest rezultat frumos al răbdării divine de șase mii de ani, se va dovedi ca un răspuns temeinic la provocarea lăudăroasă a Diavolului. Prin faptul că Satan Diavolul a stricat pe Adam și Eva în Eden și i-a atras dela ascultarea perfectă față de suveranitatea universală a lui Iehova, el a acuzat pe Dumnezeu în mod fals, că nu-și poate menține suveranitatea peste pământ și nu poate avea bărbați și femei pe pământ, cari vor răbdă ispita și-si vor păzi neprihănirea față de El. Pentru a permite o astfel de încercare a răbdării, Dumnezeul Cel Atotputernic a trebuit să permită purtarea răzvrătitore și nelegiuță a Diavolului față de îngeri și oameni un timp oarecare. El a trebuit să lase să subsiste ocările și învinuirile mincinoase, fără ca — înainte de timpul Său fixat — să dea un răspuns complet și hotăritor. Apoi, după ce va fi dat răspunsul indiscutabil prin credinția și neprihănirea servilor Săi devotați și va fi adus în existență împărăția Sa promisă cu toată împotrivirea violentă a organizațunii lui Satan, Iehova Dumnezeu își va descoperi mânia Sa mult timp reținută. El își va arăta puterea, care biruiește totul, asupra lui Satan și a organizațunii sale, prin faptul că o nimiceste complect în războiul apropiat al Armagedonului.

⁸ Noi am intrat în „epoca atomilor“ a științei omenesti. În mod învederat noi suntem în „vremea sfârșitului“ acestei lumi, despre care cuvintele întăritoare ale lui Isus ar trebui să ne sună încontinuu în urechi, și anume: „Dar cine va răbdă până la sfârșit, va fi mărtuit“. (Mat. 24:13) Înainte de toate, astăzi, nu este timpul ca să avem păreri false despre chestiune. Dacă sperăm că în cele-din urmă vom fi mărtuși, atunci noi, neexceptând pe niciunul dintre noi, trebuie să ne supunem unei încercări grele a răbdării. Noi nu putem să scăpăm de ea. Conform

principiului, după care procedează acum Dumnezeu, trebuie să o aștepțăm, trebuie să o privim în ochi și trebuie să o suportăm. Dumnezeu nu s'a crujat pe Sine însuși dela aceasta de a răbdă lucruri nevlăcute, pe care le-ar fi putut mătura într-o clipă, dacă în chestiunea de discuție principală pentru suveranitatea universală și pentru neprihănirea creaturilor ar fi împins la un răspuns valabil pe vecie. Întrăga lume sub dumnezeul ei răzvrătitor, sub Satan Diavolul, a luat atitudine împotriva lui Dumnezeu și împotriva îndreptățirii numelui Său și a suveranității Sale, care se va face prin împărăția Sa. Aceasta înseamnă absolut împotrivirea acestei lumi împotriva fiecăruia, care caută pe Dumnezeu și care în chestiunea de discuție se consacrează pentru partea lui Dumnezeu și se apucă să-l servească.

⁹ Fiecare, care face aceasta, trebuie să se otelească, ca să rabde această opozitie nelegiuță și să o susțină atâtă timp cât există această lume, până când pierde dinaintea lui Dumnezeu în Armagedon. Pentru a fi numărat printre biruitorii Săi, cari biruiesc lumea prin neprihănirea lor, nu este nimic altceva de făcut decât de a răbdă neîncetat până la sfârșitul încercării. Noi nu-i permis să ne pregătim nouă în sine o decepție printre idee, care place eu-lui propriu, conform căreia încercarea răbdării se sfârșește mâine, sau „îndatăce am trecut de colțul următor al străzii“, aşa că vom scăpa repede de ea. Ce este timpul nostru scurt de încercare în comparație cu cei șase mii de ani ai răbdării lui Iehova? Cu privire la acest punct — de a-ți plăcea și în suși — Fiul iubit al lui Iehova a dat o pildă vrednică de imitat. În armonie cu profeții scrise cu mult timp înainte de aceea, Isus Christos și-a ales o cale a răbdării cu Dumnezeu. Cităm: „Căci și Christos nu și-a plăcut Lui în suși; ci, după cum este scris: ‘Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine, au căzut peste Mine’. Și tot ce a fost scris mai înainte [în Sfânta Scriptură], a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin măngăierea pe care o dău Scripturile, să avem nădejde (să stăruim, Menge). Dumnezeul răbdării și al măngăierii să vă facă să aveți aceleași simțiminte, unii față de alții, după pilda lui Christos Isus“. — Rom. 15:3—5.

¹⁰ Noi ne-am putea plăcea nouă în sine, prin faptul că am înconjura astfel de ocăriri și astfel de împotrivire sau te-am scutur de pe noi îndatăce ne-ar plăcea. Înțelegerea, că noi cu ocazia suferirii astorfel de ocări și a unei astfel de împotriviri ne aflăm de partea lui Dumnezeu, a lui Iehova, și că le suferim din cauza îndreptățirii părții Sale din chestiunea de discuție, ne va întări în răbdare. Tot mai de aceea ne bucurăm să fim de partea lui Iehova în încercarea răbdării, indiferent cât timp va dura încercarea. A ne plăcea nouă în sine înseamnă: a plăcea lumii Diavolului; noi însă dorim cu toată puterea mintii noastre și trupului nostru să plăcem până la sfârșit lui Dumnezeu. Pentru a face aceasta, trebuie să ne întoarcem la Sfânta Scriptură, pe care Dumnezeul răbdării în iubirea Sa a făcut să fie

6 Cum se va dovedi că mila lui Dumnezeu n'a fost aplăcată fașă?

7 Peatruțe trebuie să permită Dumnezeu o încercare a răbdării, înainte de a și manifesta mânia?

8 Peatruțe nu pot scăpa creștini de o încercare a răbdării?

9 Ce fel de dezamăgire să nu ne pregătim noi înșine, și ce pildă ne-a dat Iesu?

10 Peatruțe nu vom — în această legătură — să ne plăcem noi în sine?

scrisă pentru necesitățile noastre prezente. Această întreagă Sfântă Scriptură, dela cartea întâia a lui Moise (Genesa) până la Apocalips, ne arată tot mereu contrastul neîncetat dintre lumea Diavolului și Dumnezeu și poporul Său. A fi cu Dumnezeu și de pe latura Sa, ne aduce direct în linia de foc a puterii opoziției. O altă alegere nu avem. Dar, ce cinste, de a suferi împotrivire pentru cauza Sa! Atâtă timp cât există și luptă lumea aceasta, trebuie să înțelegem clar, că trebuie să suferim până la sfârșit ocară și greutăți.

O calitate necesară.

¹¹ Noi nu trebuie să răsfoim mult în Biblie ca să găsim, că persoanele cele mai distinse, cari s-au dovedit ca potrivite pentru vieață vecinică în noua lume dreaptă au trebuit să-și arate statornicia de partea lui Dumnezeu. Chiar și pentru a activa ca unul dintre apostolii lui Christos, a fost lipsă această calitate. Prin faptul că apostolul relatează, că el nu stă în urma acelora, pe cari Corintenii i-au primit ca apostoli, el le-a zis: „Totuș cu nimic n' am fost mai pe jos de acești apostoli așa de minunați. Semnele unui apostol le-ați avut printre voi în toată răbdarea (în împrejurări, cari cer încontinuu răbdare, N. T. Secolul al 20-lea, engl.), prin semne, puteri și minuni cari au fost făcute între voi“. (2 Cor. 12:11, 12) Pavel n'a fost unul din aceia, care a voit să scape repede de datorii sale ca un serv al Cuvântului lui Dumnezeu, pentru că au adus cu ele lucru greu și experiențe pline de încercări. El n'a renunțat la slujba serviciului său și n'a cerut o pensie, așa că s'ar fi putut retrage dela activitate, pentru că a servit deja un șir de ani sau a ajuns o anumită vârstă. În loc ca să aștepte o retragere temporie la odihnă, când și-ar fi putut face vieață ușoară pe baza activității trecute, el și-a preluat cheltuiile, pentru că să rămână în slujba serviciului binecuvântat al Cuvântului lui Dumnezeu. Cu toată sarcina lucrului său, el l-a apreciat așa de mult încât să strădui să împiede că imputarea sau mustrarea să fie adusă acestui serviciu, că este o activitate, care servește interese egoiste; și astfel Pavel n'a fost adunărilor creștine spre povară în ceeace privește cheltuiile.

¹² A linea până la sfârșit oarecum în serviciul lui Dumnezeu și a face serviciul plin de efect pentru mintea oamenilor, aceasta a căutat apostolul să facă și a exprimat-o în cuvintele: „Noi nu dăm nimănuia nici un prilej de potincire, pentru că slujba noastră să nu fie defăimată. Ci, în toate privințele, arătam că suntem niște vrednici slujitorii (adevărați) ai lui Dumnezeu, prin multă răbdare în necazuri, în nevoi, în strămtorări, în bătăi, în temnițe, în răscoale tumult sau (adunătură de gloată), în ostenele, în vegheri, în posturi (flămânzind); prin curăție, prin înțelepciune (pricepere), prin îndelungă răbdare, prin bunătate, prin Duhul Sfânt, printr-o dragoste neprefăcută, prin cuvântul adevărului, prin puterea lui Dumnezeu, prin armele de lovire și de

apărare, pe cari le dă neprihănirea; în slavă și în ocară, în vorbire de rău și în vorbire de bine. Suntem priviți ca niște înselători, măcar că spunem adevărul; ca niște necunoscuți, măcar că suntem bine cunoscuți; ca unii cari murim, și iată că trăim; ca niște pedepsiti, măcar că nu suntem omorâți; ca niște întristați, și totdeauna suntem veseli; ca niște săraci, și totuș îmbogățim pe mulți; ca neavând nimic, și totuș stăpânind toate lucrurile“. — 2 Cor. 6:3-10.

¹³ O persoană Tânără, care își începe activitatea într-o grupă creștină ca vestitor al împărăției sau ca pioner pentru tot timpul sau în vreo altă ramură a slujbei de serviciu creștin, trebuie să țină minte, ce o poate aștepta și trebuie apoi să se hotărască să rabde până la sfârșit, pentru că să-și îndeplinească privilegiile serviciului. Pavel a rugat pe Timotei nu numai să facă ceea ce a zis el, ci să și lucreze, cum a lucrat el: „Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor retelelor; și unii, cari au umblat după ea, au rătăcit dela credință, și s'au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri. Iar tu, om (serv) al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri, și caută neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea. Luptă lupta cea bună a credinței (aleargă marea fugă de întrecere a credinței, N.T. Secolul al 20-lea, engl.): apucă vieața vecinică la care ai fost chemat, și pentru care ai făcut acea frumoasă mărturisire înaintea multor martori“. (1 Tim. 6:10-12) Când Timotei a făcut mărturisirea bună a credinței înaintea multor martori, atunci a fost destul de activ cu Pavel împreună „în public și din casă în casă“ în vestirea evangheliei. Dar el a trebuit să stăruiască în serviciul său și n'a avut voie să-l părăsească, pentru că să câștige bani sau alt lucru egoist, prin care și-ar fi putut procura o vieață ușoară, bine ferită de griji. Dacă a voit să câștige prețul vieții care durează vecinic în cer, la care a fost chemat, atunci a trebuit să meargă pe o cale obositore în lumea aceasta. Pentru că aceasta este calea adevărată.

¹⁴ Despre acest punct important al statorniciei avem lipsă în tot timpul de indemnuri. Pentru nimeni dintre frați să nu fie cumva slab, trebuie încurajați regulat să țină la adevăr și la serviciul prețios al răspândirii adevărului. Când servii de misiune ai lui Dumnezeu din biserică dela început au făcut vizite ulterioare la grupele poporului consacrat al lui Dumnezeu, au găsit de lipsă să prezinte fraților situația lucrurilor înaintea ochilor și să le arate, că ce se cere dela ei pentru a îndeplini bine datoria lor și să aibă succes în interesul îndreptățirii lui Dumnezeu. Amintind activitatea vizitelor ulterioare a lui Pavel și Barnaba la grupele tinere, Luca scrie: „După ce au propovăduit Evanghelia în cetatea aceasta, și au făcut mulți ucenici, s'au întors la Listra, la Iconia și la Antiohia, întărind sufletele ucenicilor. El ii îndemna să stăruie în credință, și spunea că în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri“. — Fapte 14:21, 22.

¹⁵ Se cere timp pentru a desăvârși încercarea noastră. Si dacă noi nu putem fi statornici, adevărați și

¹³ Ce trebuie să făcă să fie o persoană Tânără ca să facă, care se afli în serviciul evangheliei?

¹⁴ De ce avem de lipsă regulat ca să nu devinem slabii?

credincioși în decursul unui timp scurt al furtunii și al încercării, atunci cum putem aștepta că vom rămâne statornici și loiali în toată vecinicia în lumea nouă? Așteaptă, așteaptă, așteaptă! Aceasta pare a fi fost regula lui Dumnezeu pentru servii Săi din timpul vechiu pentru încercarea statorniciei lor în credință. Dar la sfârșit nu s'a dovedit ca o așteptare zadarnică. Apostolul Pavel a scris ca un membru al corporației bisericii de atunci văzută, conducătoare; și ca o Societate de vestire în întreagă lume ne bucură, ca să repetăm cuvintele sale de îndemn: „Dorim însă ca fiecare din voi să arate aceeaș râu-nă, ca să păstreze până la sfârșit o deplină nădejde, aşa încât să nu vă leneviți, ci să călcați pe urmele celor ce, prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele. Dumnezeu, când a dat lui Avraam făgăduința, fiindcă nu putea să se jure pe unul mai mare decât El, s'a jurat pe Sine însuș, și a zis: 'Cu adevarat te voi binecuvânta, și îți voi înmulții foarte mult sămânța'. Si astfel, fiindcă a așteptat cu răbdare, a dobândit făgăduința". — Evr. 6:11-15.

¹⁶ Avraam a fost deja de șaptezeci și cinci de ani când Dumnezeu l-a chemat din Ur din Caldea, ca să meargă în țara făgăduită. El a fost cam de 125 de ani când a primit confirmarea cu jurământ a făgăduinței, pe care i-a dat-o Dumnezeu la început. Aceasta s'a întâmplat îndată după Avram a mers atât de departe cât l-a lăsat Dumnezeu la jertfuirea fiului său iubit Isaac, care acuma era cam de douăzeci și cinci de ani. (Gen. 22:1-18) Cincizeci de ani de așteptare într-o țară străină este un timp lung, dar Avraam a mai răbdat alți cincizeci de ani, înainte de a muri în vîrstă de 175 de ani ca străin în acea țară străină. În tot timpul acela, el a servit credincios ca un martor și profet al lui Dumnezeu, al lui Iehova. (Ps. 105:9-15) Credința și răbdarea sa sunt prezentate ca pildă înaintea ochilor tuturor fiilor lui Dumnezeu, cari voiesc să intre prin Isus Christos, sămânța lui Avraam, în binecuvântările promise.

¹⁷ De când s'au sfârșit cele șapte „vremi ale națiunilor” în anul 1914 d. Chr., noi Martorii lui Iehova de astăzi, am mers calea lungă de peste treizeci și trei de ani. Noi am trecut prin două războiuri mondale, și în amândouă Diavolul a întrebuită forță ca să ne nimicească prin prigoaniri amarnice, acum, de data din urmă, prin adunături de golani fanatici și stăpânitori naziști și fasciști, cari au fost întărați de către preoții religiei. Înaintea noastră este acum un timp de după război. Cât va dura, noi nu știm. Pentru că stăm tare pentru împărăția lui Iehova sub Christos, care este speranța tuturor oamenilor de bine, putem aștepta cu siguranță alte necazuri, fie că va veni un al treilea război mondial sau nu. Deoarece timpul se intinde peste o durată nehotărătită și este sigur, că ne așteaptă necazuri noi atât din partea masselor fără Dumnezeu cât și a celor religioase, să ne descurajăm că și să cugetăm, că chestiunea este fără sfârșit și

răsplata este numai o lumină falsă, ademenitoare, înșelătoare? Nu! Aceasta n'ar îndreptăți suveranitatea lui Dumnezeu niciodată, și n'ar aduce cinstă numelui Său, și Dumnezeu n'ar fi îndreptățit înaintea acestei lumi ca să ne dea premiul. Lozina este încă tot răbdare nezdruncinată în facerea voinei lui Dumnezeu! El ne-a purtat în trecut prin năzuri grele, când ni s'a luat averea și proprietatea, când am fost puși în lanțuri, am fost aruncați în închisori, lagăre de concentrare și ne-au chinuit; și spre slava numelui Său și a cauzei Sale ne-a trecut prin acestea cu biruință. În timpul care mai rămâne pentru terminarea încercării noastre, El poate face același lucru. Indemnul său se potrivește și pentru timpul nostru, când zice:

¹⁸ „Aduceți-vă aminte de zilele dela început, când, după ce ați primit lumina, ați dus o mare luptă de suferințe: pe de o parte, erati puși ca priveliște în mijlocul ocărilor și batjocurilor și necazurilor; și pe de alta ați răbdat suferințe, prin faptul că v'ati dovedit ca prietenii ai oamenilor, cari s'au aflat în aceeaș situație ca și voi. În adevăr, ați avut milă de cei din temniță și ați primit cu bucurie răpirea averilor voastre, ca unii cari știi că aveți în voi o avuție mai bună, care dăinuiește. Să nu vă părașii dar increderea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v'a fost făgăduit”. — Evr. 10:32-36. Noul Testament Sec. al 20-lea engl.

¹⁹ Când ne-am consacrat ca să facem voia lui Dumnezeu, nu ne-am bătut capul cu aceea, că ne aflăm încă în lumea aceasta rea, ci am voit să facem voința lui Dumnezeu, pentru că n'am căutat să facem voia lumii și să fim asemenea ei. Acum, Dumnezeu vrea să lase lumea aceasta veche încă câțiva timp să existe, pentru că înainte de nimicirea ei are de făcut o lucrare în ea. Atâtă timp cât El are de făcut lucru în ea, noi ca unii, cari suntem consacrați să facem voința Sa, vom dori să activăm în această lucrare, până când se va termina. Noi nu ne-am consacrat lucrării Sale numai pentru un timp oarecare, înainte de stărșitul lumii în Armagedon, ci pentru totdeauna, și din fericire lucrarea lui Dumnezeu pentru noi nu se va sfârși cu războiul Armagedonului. Dar noi, numai după ce am făcut ceea ce este de făcut în decursul lumii prezente rele, vom intra în realizarea lucrărilor mari, pe cari le-a făgăduit poporului Său consacrat. A servi pe Dumnezeu, își poartă întrădevăr răsplata în sine. Dar în afară de privilegiul simplu de a face lucrarea Sa, va veni un timp când ne va răsplăti mai departe cu lucrurile de mult timp sperate ale promisiunii Sale, și aceasta dupăce „lucrarea străină” a lui Dumnezeu este îndeplinită la sfârșitul acestei lumi.

²⁰ În vremuri de obosire poate că vom întreba: „Cum vom putea persista și cum ne vom putea menține pe mai departe?” Răspunsul sună: Prin faptul că iubim pe Dumnezeu din toată

^{15, 16} Ce regulă urmează Dumnezeu cu servii Săi, ca de pildă în cazul lui Avraam?

¹⁷ Pe năzare să nu renunțăm la serviciu, fiindcă finalitatea noastră este un timp de după război cu necaz?

¹⁸ Care îndemn al lui Pavel se potrivește pentru timpul nostru?

¹⁹ Pentru că să nu răbdăm în lucrarea lui Dumnezeu năzai un anumit timp înainte de Armagedon?

²⁰ Cum putem să stăruim și să răbdăm mai mult în această încercare?

inimă și din toată mintea, din tot sufletul și din toată puterea. Noi ne manifestăm iubirea față de El prin aceea, că ținem poruncile Sale. Este scris: „Iubirga este îndelung răbdătoare și este prietenoasă... ea acoperă totul, crede totul, nădăduiește totul, suferă totul. Iubirea nu se descurajază niciodată“ (1 Cor. 13: 4, 7, 8, Diaglott, engl.). Dacă nu răbdăm din iubire pentru Dumnezeu, atunci suportarea greutăților și necazurile nu însemnează devotamente față de El și nu face ca iubirea noastră față de El să devină mai adâncă. Noi o facem dintr'un oarecare alt motiv, de aceea nu numără la Dumnezeu. Ce n'a putut face toate Isus din iubire pentru Dumnezeu, pentru Tatăl Său! Si ce nu putem face și răbdă noi, urmașii Săi, din iubire pentru Dumnezeu, pentru Tatăl nostru și al Său,

Ceea ce aduce bucurie și speranță

²¹ In timp ce privim la Isus, vedem că El a făcut voia lui Dumnezeu vesel și nu cu suspine. Bucuria Sa, că face voia lui Dumnezeu, i-a dat puterea lăuntrică. Mai bine decât oricare altul a cunoscut adevărul textului Sfintei Scripturi: „Bucuria de Iehova este tăria voastră“ (Neem. 8:10; o trad. americ.), și de aceea trebuie să privim la Isus: „Să ne uităm întă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Intrucât Isus ne-a dat o pildă desăvârșită despre aceea, că ce este de făcut, trebuie să privim la El, când a-lergarea în arenă spre viață veșnică este obositoare, istovitoare, întinsă și apare aproape obositoare peste măsură, căci prin aceasta primim putere nouă, ca să mergem mai departe cu bucurie proaspătă despre privilegiul nostru și să ajungem mai aproape de preț. „Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru că nu cumva să vă pierdeți inima, și să cădeți de oboseală în sufletele voastre (pentru că să nu deveniți obosiți prin disperare lăuntrică, Weizsäcker)“ — Evr. 12:2, 3.

²² Isus, care dela începutul activității slujbei Sale publice pământești a văzut deslușit înaintea ochilor Săi spirituali stâlpul de chinuire, cu toate acestea a putut să meargă direct înainte în bucuria despre serviciul lui Dumnezeu, care era înaintea Lui, bucuria de a pune mărturie pentru adevărul împăratiei lui Dumnezeu până la moartea Sa pe lemn, și după aceea și bucuria de a invia din morți și de a se înălța la dreapta lui Dumnezeu, și acolo să vadă lucrarea lui Dumnezeu până la terminarea sa și să îndreptăreasă numele lui Iehova prin împăratie. Prin faptul că El ca bărbat a stăruit de partea lui Dumnezeu, El a finit tare la dreptul Său la viață vecinică, la nemurire; și pentru urmașii Săi greu apăsați, cari trăiesc la sfârșitul lumii, a rostit cuvintele: „Prin răbdare statornică să vă căștigați viață“ — Luca 21:19, Moffatt.

²³ Ce ne poruncește Isus ca să facem, aceea putem

să facem. Si în timp ce răbdăm statornic, nu ne vom îndrepta mintea asupra chinului corporal al suferințelor și asupra durerii spirituale din cauză că suntem ocărăți, ci asupra motivelor, pentru că trebuie să fim veseli. Cine are o cunoștință a lui Dumnezeu, a lui Iehova, și cunoaște marea chestiune de discuție, care se învârte în jurul numelui Său bun și a suveranității Sale, este tare. Si deoarece spiritul sfânt al lui Dumnezeu sau puterea Sa activă este asupra unuia ca acesta și netezește slăbiciunile sale, el devine mai tare, pentru că răbdă în serviciul lui Dumnezeu în stare potrivită a spiritului. „Umblați vrednic de Domnul“, așa scrie apostolul, „ca să-I fiți plăcuți în orice lucru: aducând roade în tot felul de fapte bune, și crescând în cunoștință (exactă a) lui Dumnezeu: întăriți cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie“ (Col. 1:10, 11). Aști, pentru cine avem privilegiul de a suferi necazuri și persecuții, ne dă o putere lăuntrică. Orisice, ce suferim din cauza cinstei numelui lui Dumnezeu și pentru sprijinirea lucrării Sale, este un motiv pentru bucuria, pe care nu ni-o poate lua niciun om. Aceasta ne explică, pentru că apostolii, după ce au fost bătuți la porunca Sanhedrinului iudeu, pentru că au pus mărturie în numele lui Isus pentru Iehova Dumnezeu, au plecat dinaintea Soborului, și s-au bucurat că au fost învredniți să fie batjocurați, pentru Numele Lui. Această bucurie a fost un mijloc de vindecare în contra boldului și rușinei de a fi fost bătuți și i-a făcut tari ca să stăruiască în slujba serviciului, așa că ei „în fiecare zi, în Templu și în case nu înțeau să învețe și să vesciească pe Isus ca pe Christos“. — Fapte 5:40—42.

²⁴ Speranța, pe care ne-a dăruit-o Dumnezeu, este o altă putere susținătoare în viață noastră. Fără îndoială de aceea ațâță Satan Diavolul lumea ca să facă de răs speranța noastră. Conform Bibliei, noi sperăm, că se va crea o lume nouă dreaptă prin împăratia lui Dumnezeu cu Christos Isus la dreapta lui Dumnezeu; și dacă primim aprobarea definitivă a lui Dumnezeu, noi vom fi răsplătiți în această lume nouă cu viață vecinică. Speranța noastră este, că Dumnezeu ne eliberează de lumea aceasta veche și de servii ei duși în eroare. Această speranță trebuie să o avem și să o cultivăm, prin aceea că umblăm pe calea aprobării lui Dumnezeu și rămânem pe ea, chiar și dacă în această lume trebuie să fim bătuți cu vergi. Atunci ne vom putea lăuda cu suferințele pentru cauza Sa și, cum zice lumea, vom propăsi tocmai prin persecuție. Lumea se miră despre credința Martorilor lui Iehova, pentru că ea nu știe sau nu recunoaște, cum este posibil ca să procedăm așa, cum scrie apostolul: „Ne bucurăm (lăudăm) în nădejdea slavei lui Dumnezeu. Ba mai mult, ne bucurăm (lăudăm) chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința (aprobație) aceasta aduce nădejde“. Insă nădejdea aceasta nu înseală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat“ — Rom. 5:1—5.

²¹ Pentru ce facem să privim la Isus?

²² Ce a fost bucuria care-l-a întărit pe Isus?

²³ Cum putem deveni veseli și tari pentru răbdare?

²⁴ Cum ne întărim speranța, ca să ne putem lăuda din cauza suferințelor?

TURNUL DE VEGHERE

²⁵ Pentru a câștiga și clădi puteri de răbdare trebuie să ajungem în necazuri. Diavolul susține în continuu, că servii și Martorii lui Dumnezeu n'au putere pentru răbdare, și el își dă mare osteneală ca să-și dovedească susținerea. Servii însă, cari sunt consacrați lui Dumnezeu și recunosc, că îndreptățirea Sa este legată cu răbdarea lor în necazuri; știu, că ei prin aceasta, câștigă aprobarea Sa. Răbdarea ne aduce aprobarea lui Dumnezeu, și dacă avem răbdarea Sa, putem spera în împlinirea făgăduinței Sale, fie că această împlinire în mod aparent zăbovește sau nu. Că împlinirea speranței noastre se amâna în viitor, nu îmbolnăvește inima noastră, și nici nu slăbește putința neastră de răbdare (Prov. 13:12) Noi trebuie să fim răbdători în ținerea la această speranță, căci prin răbdare câștigăm conștiință, că plăcem lui Dumnezeu. Această speranță joacă un rol important pentru salvarea noastră finală, căci ea ne ține sus în necazuri și face, ca noi să rămânem credincioși căii noastre în serviciul lui Dumnezeu. „Căci în nădejdea aceasta am fost mândri. Dar o nădejde care se vede, se mai poate nădăjdui? Pe când, dacă nădăjduim ce nu vedem, așteptăm cu răbdare”. (Rom. 8:24). În timp ce timpul trece în felul acesta și noi răbdăm și totuși nu vedem într'adevăr lucrurile slăvite separate, cu toate acestea ne putem bucura acum despre aceasta, că Iehova ne găsește ca încercăți și ne aprobă. Noi știm: El este cu noi în încercarea noastră a credinței. Noi posedăm Cuvântul Său cu asigurarea Sa în privința aceasta, și noi trebuie să ne încredem în acesta și să clădim pe el.

²⁶ Noi nu-i permis să cugetăm, că această perioadă de așteptare este pur și simplu risipă de timp. Căci în timp ce așteptăm și suportăm lucrurile, cari ne servesc spre încercare, se fac schimbări în noi, și dacă trăim experiențele noastre în înțelesul adevărat, aceasta are ca urmare o schimbare în bine și ne câștigă favoare mai mare la Dumnezeu. Este prin urmare ceva, despre care mai curând trebuie să ne bucurăm decât să fim trăși. În timp ce suntem încercăți în felul acesta, avem ocazia favorabilă să arătăm aceleasi calități bune ca și credincioșii din timpul vechiului și mai ales ca malele nostru exemplu Christos Isus, care în felul acesta a câștigat harul și aprobarea lui Iehova. Să nu ne bucurăm de aceasta? Apostolul Iacob zice: „Frații mei, să priviți că o mare bucurie când treceți prin felurile încercării, că unii cari știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșită în crarea (răbdarea voastră să fie un produs terminat, Moffatt), pentru că fiți desăvârșiți, întregi, și să nu duceți lipsă de nimic. (Iac. 1:2-4). Aceasta arată cu siguranță, că timpul de încercare nu va trece repede, ci, că noi vom avea probă după probă, cari ne fac să ne exersăm tot mereu în calitățile potrivite, da, cari trăesc calități nouă în noi, în timp ce noi în tot timpul ne sprijinim cu totul pe Domnul Dumnezeu, pentru că să ne dea înțelepciune și să ne conducă și călăuzească. În această încercare continuă dobândim experiențe de multe

feluri precum și o pricere bine formată, cum trăbuesc înțelese lucrurile, și noi devenim mai copți și suntem făcuți perfecti în ascultare față de Dumnezeu, și cei de încredere sunt aceia, pe a căror neprihănire se poate sprijini Iehova Dumnezeu pentru toată determinitatea.

²⁷ Nu-i de mirare, că Iacob a exclamat: Ferice de cel ce răbdă ispita. Căci dupăce a fost găsit bun (dupăce a stat cu succes în încercare, Moffatt), va primi cununa vieții, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc”. (Iac. 1:12). Dacă apreciem valorile vecinice, cari trăbuesc câștigătoare, să ne fie de parte gândul ca să ne ferim din calea probelor răbdării. Mai bine să lucrăm consecvent și să le întărim cu cel mai bun ce avem, da, lasă să creștem în toate, în ceeace putem crește, ca să le putem susține cu succes. Noi cunoaștem chestiunea de discuție și știm, că căderea noastră ar aduce ocară pe numele lui Iehova. În felul acesta noi trebuie să exersăm stăpânire de sine (înfrâñare) și să rămânem tari și n'avem voie să dăm îndărăt, prin aceea că încheiem o afacere cu dușmanii lui Dumnezeu. Stăpânirea de sine și răbdarea merg mână în mână. Amândouă sunt de lipsă pentru a ne purta conform cu Dumnezeu și a fi devotați pe deplin voinței și scopului Său. „De aceea”, zice Petru, „dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta (energia morală, Perk), cunoștința (capacitatea cunoștinței); cu curățința, înfrâñarea; cu înfrâñarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea (creștină)”. (2 Petr. 1:5-7). Cugetați-vă la aceea: aceasta nu este o metodă nouă, după care procedează Dumnezeu cu noi. Cu creștinii credincioși dinaintea noastră, inclusiv conducătorul nostru Isus Christos, și cu întreg „norul de martori” din timpul vechiu dinainte de Christos, cari toți n'au avut privilegiul ca să trăiască în ziua noastră minunată a împlinirii profetiilor, s'a procedat la fel; toți au fost încercăți în statornicia lor față de Dumnezeu. Ei toți ne-au arătat, că ce avem de făcut în încercarea noastră prezentă.

²⁸ Deci nu numai din motive istorice s'a păstrat raportul despre faptele mari ale credinței și ale devotamentului servilor lui Dumnezeu în cuvântul Său. Intrucât vedem, că ei sunt amintiți în Cuvântul Său cu aprobare, noi și putem socoti pe toți ca fericitori, pentru că au răbdat sub probă. „Frații mei, luați ca pildă de suferință și de răbdare pe proorocii, cari au vorbit în Numele Domnului. Iată, noi numim fericitori pe cei ce au răbdat. Ați auzit vorbindu-se despre răbdarea lui Iov, și ați văzut ce sfătul i-a dat Domnul, și cîm Donul este plin de milă și de îndurare”. (Iac. 5:10, 11). Că Domnul a lăsat să sufere pe Iov și de asemenea pe toți ceilalți profeti, cari au vorbit pentru Iehova, a avut ca scop îndreptățirea numelui Său și a supremăției Sale universale. În urma statornicieei lor continue ei au avut parte la îndreptățirea Sa și au dovedit, că Diavolul este un minciinos; și dacă urmăram pilda lor, și noi putem fi numărăți printre cei fericitori. Trebuie să existe de aceia,

²⁵ Pentru trebue să ajungem în strămorare, și cum vom fi salăți prin nădejde?

²⁶ Pentru nu este acest timp de așteptare risipă de timp pentru noi?

27 Ce trebuie să „oferim” pentru a trece cu succes?

28. Cine sunt cei „fericiți” ai timpului vechi? și cum putem apăraține la ei fericiti?

cari prin băstrarea neprihănirii lor în acest secol al douăzecilea, sprijinesc parteua lui Iehova, exact cum au făcut acei profeti cari au vorbit pentru Dumnezeu în secolele trecute, și fericiți suntem noi, cari trebuie să facem această!

Cuvântul incurajării

²⁹ Ca unul dintre mijloacele de ajutor, pentru că să ne ajute prin timpul încercării noastre Tatăl nostru, cresc, care ne îngrijește, ne-a prevăzut cu Cuvântul Său scris. Declarația, că noi „prin răbdarea și încurajarea Sfintelor Scripturi să avem speranță”, este vrednică de repetare. Însă Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să-și afunde rădăcinile adânc în noi, pentru că prin aceste rădăcini tari să fim mânați în toate timpurile, că să dăm ascultare acestui Cuvânt în modul potrivit, fie că este plăcut sau neplăcut pentru noi. Nu ne aduce niciun folos, dacă suntem asemenea aceluia pământ pietros, care este descris în parabola lui Isus despre semănător, prin faptul că noi, pe din afară sau privit superficial, apărăm ca pământ bun, primitor pentru Cuvântul lui Dumnezeu, dar sub pătura de deasupra avem o inimă tare ca piatra, egoistă, de necredință, care este neroditoare și nu lasă Cuvântul lui Dumnezeu să pună stăpânire pe noi într'adevăr. Isus profetizează sfârșitul sigur al acelora, cari sunt cu o astfel de inclinare, când zice: „Tot așa, cei înfățișați prin sămânță căzută în locurile stâncioase, sunt aceia cari, când aud Cuvântul, îl primesc îndată cu bucurie; dar n'au rădăcină în ei, ci țin până la vreme; și cum vine un necaz sau o prigone din pricina Cuvântului, se leapădă îndată de el”. — Marcu 4:16, 17.

³⁰ Prin urmare oricine primește cuvântul Evangheliei, să nu se amâgească. El primește ceva, prin care se expune infernului necazului și persecuției, dacă trăiește corespunzător și ține tare la aceasta. Dacă însă apreciază în continuu valoarea a ceeace primește, atunci nu numai că-l va primi cu bucurie, ci va privi ca o bucurie când ajunge în încercările persecuției și necazului, pentru că ține tare la Cuvântul lui Dumnezeu și vorbește altora despre el. El nu lasă să își răcească zelul prin persecuție și nu se lasă rechinut dela aceea, ca să aducă roadă, ci va răbdă statornic arșița arzătoare a focului dușman. El va merge pur și simplu înainte și va oferi fructele pentru întreținerea altora, cari flămânzesc după hrana din Cuvântul lui Dumnezeu. El nu are o inimă de piatră a fățurăriciei, ci se asemănă cu pământul bun, pe care l-a descris Isus, când a zis: „Sămânța, care a căzut pe pământul bun, sunt aceia cari, dupăce au auzit Cuvântul, îl țin într'o inimă bună și curată, și fac roadă în răbdare. Nimeni, dupăce a aprins o lumină, n'o acopere cu un vas, nici n'o pune sub pat, ci o pune într'un sfeșnic, pentru cei ce intră, să vadă lumina”. De aceea dacă știi cu siguranță, că aveți sămânță adevărată, atunci aduceți roadă bună și oferiti-o altora, dacă aveți lumina adevărată, atunci faceți-o să

lumineze, și faceți pe aceia, cari vă vizitează său vin în atingere cu voi, să intre așa zicând într'o casă a luminei. — Luca 8:15, 16.

Creștere

³¹ Dușmanul prin întinderea de curse urmărește scopul, ca să zgudue pe poporul lui Dumnezeu în ascultarea sa față de stăpânirea universală a lui Dumnezeu și astfel să dovedească, că el nu poate fiinea la neprihănirea sa. Aceasta se va zădărni prin aceea, că poporul lui Dumnezeu transmite altora mai de parte fructele împărației și face să lumineze lumina adevărului divin pentru oamenii flământi, eari sed în intuneric. Acuma, după ce am trecut prin anii groaznici ai colaborării unită a naziștilor, fasciștilor și a Vaticanului, care a fost îndreptată spre stăpânire mondială, ne bucurăm că vedem că persecuțiile de foc, cari s'au aprins asemenea unor țășnituri de flăcări împotriva Martorilor lui Iehova (mai cu seamă din timpul, când Hitler a încheiat cu Papa în anul 1933 un concordat), n'au putut nimici pe Martorii lui Iehova și nici să-i împiede, ca să aducă roade și să crească la număr. Bucuria noastră despre acești credincioși, cari au suferit timpul de groază a anilor dela 1933—1945, se asemănă cu bucuria apostolului Pavel, când a scris fraților săi creștini din Tesalonic Grecia.

³² Niște religioniști din Tesalonic au format un adunătură (tumult) împotriva lui Pavel, l-au urmat până la Bcrea, ca să facă și acolo răscoală. Către aceia cari au trebuit să rămână în Tesalonic în mijlocul unor astfel de prigonitori, a scris apostolul persecutat Pavel: „Fraților, este datoria noastră să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi. Aceasta se și cuvine, dacă privim creșterea minunată a credinței voastre și pentru că iubirea voastră față unul de altul — fără excepție — crește încontinuu. Acesta este atât de mult cazul, încât noi, în timp ce umblăm din imbold propriu printre bisericile lui Dumnezeu, vorbim cu mândrie despre răbdarea (statornicia) și credința voastră, pe care ați apărat-o cu toate prigonirile și necazurile, pe cari le suferiți. Aceste prigoniri vor îndreptăji dreptatea lui Dumnezeu ca Judecător și ca urmare la aceasta veți fi socotiți vrednici de împărația lui Dumnezeu, pentru care suferiți acum”. (2 Tes. 1:3—5, N. T. Sec. al 20-lea, engl.). Cu toate suferințele prin mâna dușmanului, acei creștini din Tesalonic au crescut în asemănarea lui Christos și la număr. Cum a fost posibil aceasta? Pentru că au rămas statornici, au ascultat poruncile Domnului și au răbdat până la sfârșit.

³³ Acelaș este motivul, că Martorii lui Iehova au ieșit din cuptorul de foc al persecuției războiului al doilea mondial, și anume cu noi interesați în rândurile lor și cu credință neslăbită și nădejde neturbărată, da, cu zel nepotolit pentru serviciu pe mai departe ca martorii Săi în decursul acestui timp de după război. Ei știu: dacă rămân pe această cale,

²⁹ Ce ne oferă Cuvântul lui Dumnezon ca să putem răbdă? și pentru ce nu avem față de sămânță? Sa atitudine ca un pământ pietros?

³⁰ Despre ce să nu ne amăgim când primim Evanghelia, și pentru ce să ne purtăm față de ea ca pământul bun?

³¹ Despre care rădănicile de cănd a scopului dușmanului ne bucurăm acuma?

³² Cum și pentru ce a bărat Pavel despre cei din Tesalonic?

³³ Pentru ce îndreptăția interfață încă tot împotriva noastră, și pentru ce mergem noi înainte?

vor simți mai departe asupra lor împlinirea profetiei lui Isus despre sfârșitul lumii: „Si veji și urîți de toate națiunile din cauza numelui Meu”. Aceasta se referă la națiunile prezentului, cari au rămas în viață după al doilea război mondial: comuniste, democratice, romano-catolice, protestante și păgâne. Că formele de guvern naziste-fasciste au fost apăsate în unele state, nu înseamnă, că cuvintele lui Isus nu mai au aplicare. Conform avertismentului Sfintei Scripturi toate statele politice sunt o parte a aceleiași lumi, și este aceeași lume astăzi, cum a fost înainte de războiul mondial. Deoarece urmări credincioși pe urmele lui Isus Christos își fac lucrarea pentru numele lui Isus Christos, ei sunt hotărîți, ca să meargă mai departe pe calea lor a serviciului, prin ceea ce își atrag ura tuturor națiunilor și a tuturor oamenilor. Ei știu, că în această lume popularitatea internațională nu este semnul distinctiv al creștinismului adeverat. Prin urmare ei nu sunt neliniștiți dacă sunt nepopulari. Ei au o conștiință bună înaintea lui Dumnezeu, pentru că conștiința lor este crescută după Cuvântul Său, și ei înțeleg bine, că dacă sufăr cu conștiință trezită înaintea lui Dumnezeu, își atrag aprobarea și răsplata lui Dumnezeu, chiar și dacă întreaga lume îi urăște. (1 Pet. 2:19-21). Intocmai ca Moise „ei răbdă statonic până la stârșit, ca și cum ar vedea pe Cel nevăzut”, pe Iehova Dumnezeu, judecătorul și răsplătitorul lor. Evr. 11:27.

Spre salvarea altora

³⁴ In primul rând din cauza îndreptățirii lui Dumnezeu răbdăm credincios și fără să ne plângem greutăți, lipsuri și prigoniri. Dar și dintr'un alt motiv desinteresat ne supunem acestor lucruri cu bucurie lăuntrică și răbdare în serviciul adevărului împărației: pentru că putem transmite vestea împărației altora și astfel să poată fi treziți mai mulți vestitori pentru împărația lui Dumnezeu și să poată fi școliți pentru același serviciu. Noi trebuie să facem mai mult decât numai să ne rugăm, ca Iehova Dumnezeu Domnul secerișului, să trimitem mai mulți lucrători în seceriș, pentru că este mare și lucrători sunt puțini. (Mat. 9:37, 38) Aceia, pe cari i-a învățat Isus să se roage așa, au fost persoane pe cari le-a trimis la serviciu activ de campanie. Prin urmare cuvintele Sale trebuie să însemne, că toți, cari lucrează sărguincios în serviciul lui Dumnezeu, în același timp să se roage, ca Domnul secerișului să binecuvinteze lucrarea lor în măsură, că El trezește alți vestitori ai împărației. Cine lucrează, să se roage, și faptele să însoțească rugăciunile. Apostolul Pavel a făcut acest punct cu totul clar conlucrătorului său, Tânărului Timotei, când a zis: „Tu dar, copilul meu, întărește-te în harul care este în Christos Isus. Si ce-ai auzit dela mine, în fața multor martori (în timp ce Timotei a însoțit pe Pavel în lucrarea sa de mărturie), încredințează la oameni de încredere, cari să fie în stare să învețe și pe alții. Sufere împreună

cu mine, ca un bun ostăș (soldat) al lui Christos”. — 2 Tim. 2:1-3.

³⁵ Un soldat se desparte de viață liberă, ușoară a civilului nemilitar. În mod corespunzător, Timotei a trebuit atunci să se concentreze asupra luptei, și noi trebuie să ne concentrăm astăzi, în ascultare față de mai marii noștri, puterile mai înalte. Spre a le plăcea prinț o luptă bună pentru credința Evangheliei împărației, nu-i permis să ne încurcăm în afacerile acelora, cari nu aparțin la oştirile Domnului și nu stau cu El în luptă, ci de fapt stau de partea dușmanului. Si cum un tăran agricultor, care lucrează din greu, care ară sădește, sapă și plivește, noi trebuie să lucrăm încontinuu și să așteptăm, că rodul va apărea la timpul hotărît. Numai dacă lucrăm va fi roadă, din care putem să mânăcam, pentru că merităm. (2 Tim. 2:4-7) Si dacă cineva intră într-un anumit sport ca să ajungă la campionat, trebuie, pentru a câștiga cununa, să exerceze neîndupicat înfrângerea și să arunce de pe el poveri nefolositoare și să înconjure încurcările.

³⁶ Ca să terminăm cu succes parcursul nostru pământesc spre îndeptățirea lui Iehova și astfel să câștigăm premiul, pe care ni-l-a pregătit, atârnă dela început și în decursul întregii lungimi a alegerii noastre de mergere noastră statonnică înainte. Noi prin urmare nu putem răbdă până la sfârșit, dacă ne lăsăm opriți prin piedeci și ne împovăram cu lucruri, cari nu servesc cauza dreptății și prin cari ne atragem suferințe. Chiar și dacă ne descărăm de astfel de lucruri, totuși cerințele prezentate sunt atât de mari, încât cer dela noi să facem ce ne stă în putință, pentru a fi tari și curagiosi. „Si noi, dar”, așa suntem îndrumați, „fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedecă, și păcatul care ne înfâșoară așa de lesne, și să alergăm cu stăruință în alegerarea care ne stă înainte. Să ne uităm înțintă la Căpetenia și desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-i era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea, și săde la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu”. — Evr. 12:1, 2.

³⁷ Pentru că iubim pe Dumnezeu și pe oamenii, cari doresc să-L caute putem lua cu bucurie multe asupra noastră, puntru să le întindem vestea bună a salvației. Dușmanii pot să ne pună cătuși, pentru că propovăduim, Cuvântul lui Dumnezeu însă și vorberea despre el spre salvarea semenilor noștri nu poate fi legat. Când apostolul a fost în lanțuri, pentru că a propovăduit Evanghelia, el a arătat lui Timotei motivul dezinteresat, pentru că a fost atât de dispus să ia asupra sa probe și greutăți: „Pentru care sufăr până acolo că sunt legat ca un făcător de rele. Dar Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat. De aceea răbd totul pentru cei aleși, pentru că și ei să capete mântuirea care este în Christos Isus, împreună cu slava vecinică. Adevărat este cuvântul acesta: dacă am murit împreună cu El, vom și trăi

³⁴ Cu ce înțintă înaintea obilor ne supunem unor astfel de lucruri, și pentru ce să ne rugăm?

³⁵ Pentru să ne purtăm ca soldații și plugarii?

³⁶ Cum trebuie să aleergăm și cum putem alegra în arenă, pentru a câștiga prețul?

³⁷ Ce nu poate fi legat și spre a cui folos răbdăm?

împreună cu El. Dacă răbdăm, vom și împărați împreună cu El". (2 Tim. 2:8-12) Apostolul a suferit bucuros aceste lucruri, pentru că a fost gata să rabde arșița atacului dușmanului, dacă a putut cruța fraților săi suferințe directe sau a putut zădărnici scopurile dușmanului, prin faptul că a fost spre binecuvântare fraților săi prin slujba sa creștină a serviciului. El a zis: „Al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel. Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi; și în trupul meu, împlinesc ce lipsește suferințelor lui Christos, pentru trupul Lui, care este Biserica. Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia, pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi, ca să întregesc (să propovăduiesc pe deplin) Cuvântul lui Dumnezeu“. — Col. 1:23-25.

³⁸ Intrucât vedem, că altora mersul nostru înainte neîncetă în serviciul lui Dumnezeu le este spre mântuire vecinică, cu atât mai mult ne este impusă datoria urgentă să răbdăm și să nu părăsim serviciul până când este făcut. Noi putem aplica în mod potrivit la noi înșine îndrumarea pe mai departe adresată lui Timotei: „Pune-ți pe înimă aceste lucruri, îndeletnicește-te în totul cu ele, pentru că înaintarea ta să fie văzută de toți. Fii cu luare aminte asupra însuți și asupra învățăturii, pe care o dai altora: stăruiește în aceste lucruri, căci dacă vei face așa, te vei măntui pe tine însuți și pe cei ce te ascultă“. (1 Tim. 4:15, 16) În mintea noastră trebuie să fim în curat cu următorul fapt de importanță vitală: Dacă ne punem jos serviciul nu ne ajutăm nici nouă și nici altciva spre salvare. Dacă răbdăm, indiferent de aceea, că ce ne așteaptă și ce avem de suportat, atunci ne ținem în continuu gata pentru salvare, putem fi mai departe de ajutor altora în neegoism direct spre mântuirea lor și le putem da în acest scop un exemplu puternic de tărie.

³⁸ Cum ne măntuim pe noi înșine și pe aceia, cari ne ascultă?

³⁹ „Stăruiește în aceste lucruri (în această lucrare, Moffatt“) (1 Tim. 4:16) Noi mulțumim marelui Dumnezeu al răbdării pentru acest sfat prin apostolul Său, dă pe acest sfat voim să-l urmăm. Noi suntem în această lucrare, ca să căștigăm. Dacă slabim, numai pentru că durează ceva mai mult decât cum am sperat foarte sigur mai înainte cu cățiva ani, atunci ne vom descuraja în clipă, când suntem foarte aproape de răsplata promisă. Răsplata există fără nicio îndoială. Si serviciul există la noi, și intinderea sa pe mai departe în timpul de după război să nu ne stingă entuziasmul.

⁴⁰ Așa dar ochii noștri să nu se obosească de a privi după începutul războiului Armagedonului, care aduce pieire Babilonului, organizației Diavolului. Având în vedere toate semnele însemnante din jurul nostru, putem privi în credință în viitor. Să ne încingem coapsele capacității noastre de răbdare, de stărvintă, să rămânem la postul nostru ca păzitori, cari trebuie să facă să răsune înștiințarea Domnului! Fie, ca să putem face zilnic raport Domnului aşa ca păzitorul în timpul vechiu: „Apoi a strigat, ca un leu: Doamne am stat mereu în turnul meu de pază, și stam de strajă în toate noptile“. Apoi după ce am veghiat credincios și am proclamat semnele timpurilor, ochii noștri vor fi aşa de fericiți într-o zi mult dorită, de a vedea sosind carăle din război biruitoare ale Domnului, și în urechile noastre va suna anunțul vestitor de libertate: „A căzut a căzut Babilonul, și toate icoanele dumnezeilor lui sunt sfârâmate la pământ!“ (Isa. 21:8, 9) Până atunci cîin mila lui Dumnezeu nu ne lăsăm. Lozinca noastră să fie: Stători la posturile noastre de serviciu ziua și noaptea, și să răbdăm până la sfîrșitul triumfător!

Watchtower din 15 iulie 1947

³⁹ Pentru că stăruim în lucrarea noastră?

⁴⁰ În ce post vom rămâne în continuu, și cu ce lezărcă (răvânt de urcă)?

ASIA SI INTINDEREA TEOCRATICA

DIMINEAȚA lui 8 Aprilie în Hongkong a fost întunecoașă și posomorâtă. Nori grei atârnau până jos peste oraș și peste dealurile care-l înconjoară, și pe străzi se vedea anumite urme de ploii. Totuși, era mult popor în mișcare. Sute de bărbăți alergau de-a lungul străzilor și trăgeau ricșele (trăsuricile) lor. În port domnea viață activă. Bărci cu motor și corăbii chinezesci cu singura lor pânză mare brăzdau apele. O mulțime de vehicule mai mici și luntri de râu chinezesci, cărmuite de femei cu lopeți lungi, se mișcau printre luntri de trecere de pe un țarm la celălalt, printre vapoare de ocean și printre altele corăbii mari. Da, femeile Chinei lucrează tot atât ca și bărbății, dacă nu mai mult, mai ales pe micile bărci de port, unde în general se văd lucrând bărbăți și femei ca culi (hamali chinezii) unul lângă altul.

Pe lângă aceasta femeile poartă adeseori pe copilașii lor în spate, în timp ce descarcă sau încarcă camioane și duc legături grele dela corăbii și șantiere. Culii, cari își duc pe umeri poverile lor mari, sunt întrecuți de vehicule de transport mari, moderne. Aici vedem contrastul dintre Orient și Apus. Aici găsim procedeele cele mai moderne și cele mai primitive unul lângă altul.

Pentru călătorii noștri în întreagă lumea, pentru N. H. Knorr, președintele lui Watch Tower Society, și pentru secretarul său, M. G. Henschel, sosise însă timpul să lase în urma lor toate ecestea. Si acum stăteau pe aerodrom și așteptau clipa când se vor ridica norii grei și pilotul va putea intra în acțiune. A trebuit să așteptăm mai mult de o oră până când stratul de nori s'a ridicat destul, aşa că pilotul a

TURNUL DE VEGHERE

putut vedea o milă înaintea sa. Apoi pasagerii s-au urcat în avionul cu două motoare a lui „Commercial Airline“ filipină. Avionul după cât se vedea n'avea grabă să ajungă repede în înălțime, după cum este de obiceiu cazul în Hongkong, ci a rămas aproape de apă, căci sburând pilotul la mică înălțime, s'a putut orienta și a putut vedea mai bine insulele și astfel să inconjoare munții înalți, cari s'au ascuns îndărătul norilor. Pe o distanță de mile după urcare în direcția Bangkok avionul a zburat în direcție falsă, dela Siam încolo. În fine a ajuns la o înălțime bună și a străpuns norii. Acum nu mai era pericol de a se izbi și a se sfârâma de un munte. Dupăce pilotul a luat contact cu stațiunea de radio din Hongkong, s'a întors în ruta sa și a sburat mai departe înspre Sud-Vest.

Noi ne-am aflat deja odată pe calea aceasta când am zburat la Manila. Dupăce stratul de nori a început să se împriște sub noi, am încercat să spunem, unde ne găsim. Dcuă ore trecuse deja și acolo jos am văzut linia coastei a marii insule chineze Hainan. Apoi iarăși au venit nori, și când am mai văzut pământ, erau deja munții din Indo-China. Si acolo era și râul serpuit Mekong, care desparte Indo-China de Siam. Cerul era acum cu totul clar, și în timp ce zburam peste Siam, am putut vedea pe o distanță de mile și mile miile de ogoare de orez. Deoarece era anotimpul secetos, totul arăta cafeniu, cu excepția nor locuri verzi îci și colo, cari se desprindeau ca azele în pustie și arătau, că acolo erau câteva fejme sau un sat și izvoare de ape. Când am zburat în jos peste aerodromul din Bangkok, am primit un chip mai clar despre terenurile de orez și despre oamenii, cari au întrebuințat acolo bivolii lor de apă sau boii la aratul ogoarelor, ca să pregătească pământul pentru cultura orezului. Totul se făcea foarte încet; aşa se pare că în Orient nu este niciodată grabă. Dacă ceva nu se face astăzi, atunci ziua următoare sau și poimâine este destul de devreme.

Frații noștri au făcut la aerodrom ca să ne primească, și dupăce am trecut peste formalitățile obișnuite ale văii siameze, am plecat cu automobilul pe drumul către oraș. Am trecut pe lângă miciile canaluri, cari erau pline de nufri și zarzavaturi verzi. Acestea din urmă servesc siamezilor ca hrana. De-a lungul acestor canale pline cu nămol stăteau colibele împărțite din bambus și palmier, în cari locuiesc fermieri de orez. După aceea am trecut pe lângă statuia mare de război și îndată am ajuns în Bangkok. Aici am găsit pe mulți alți frați, cari au venit din multe țări și țări la vizitarea adunării generale. Noi de data aceasta n'am putut locui ca mai înainte în depozitul Societății, deoarece mulți frați au fost adăpostiți acolo, și astfel am fost conduși în centrul orașului, unde frații au închiriat o cameră într'un hotel mare, care este exploarat de guvernul siamez.

A locui astăzi într'un hotel în Bangkok nu este exact acelaș lucru ca a trăi într'un hotel american, și nici ne-am bucurat, ca să cunoaștem întrucâtva modul de viață de acolo. De pildă, în etajul al doilea al hotelului, unde am locuit noi, nu era apă curgătoare; fiindcă în decursul războiului apaductele orașenești au fost bombardate și de atunci au fost reparate numai în parte. Fiecare cameră de baie este prevăzută acum cu o covată de lut, care cuprinde

135 l. de apă. Copiii aduc apă pe trepte în sus și umplu covețile zilnic. Un mic lighian de metal aparține la uneltele din baie. Cu lighianul, cel ce face face baie, poate turna apă peste sine, după aceea poate întrebuișa săpun, dacă și-a adus cu el de acasă, și după aceea poate lua lighianul iarăși în mâna și poate scoate apă din covată ca să și-o toarne peste el. În timp ce el se „îmbăiază“, astfel, aude în continuu bâzătul tânțarilor, cari poposesc cu plăcere pe marginea coveților cu apă. Chiar și dacă cineva a închiriat o cameră într'un hotel modern, tânțarii par a pretinde pentru sine cea mai mare parte a ei. În ceea ce ne privește pe noi, ei au săras tovarășii noștri apropiați. Noaptea a trebuit să luăm o atitudine neprietenoasă față de ei, prin faptul că ne-am inchis de ei și ne-am băgat înăuntru unei perdele, care a atârnat peste pat și a fost întinuită sub saltea. Dar ei nu s'au smit oțensă și nici gând că să plece. Răbdator au așteptat dimineață și au ocupat poziții străgice în mâneci și pantofi. Zi de zi, când ne-am îmbrăcat, a trebuit să alungăm mai întâi tânțarii din pantofi și haine, căci altfel ar fi rămas peste zi amicii noștri intimi. Oameni, care locuiesc de mulți ani în Siam, ne-au spus, că tânțarii, chiar și cei din hotel, sunt cu totul inofensivi!

Prima zi în Bangkok am petrecut-o cu aceea, că am luat la mână corespondență, care ne-a așteptat aici. Afară de aceasta au fost de rezolvat lucruri în legătură cu activitatea locală teocratică. În timp ce am avut de lucru în birou, veneau înăuntru ocazional frații și ne aduceau o bucată tăiată dintr-o găză sau un articol, care a apărut într'unul din ziarele locale englezesc, siameze sau chinezești cu privire la conferința viitoare publică. Toate ziarele mai importante din Bangkok au acceptat și tipărit un comunicat al fraților noștri.

Anunțarea aranjării publică s'a făcut și prin alte mijlocuri. Frații au dispus, ca pe foaia volantă să apară două fotografii ale congresului din Cleveland, și au fost tipărite multe mii de foi volante, invitați la vizitarea conferinței fratelui Knorr, care a trebuit să aibă loc la 9 Aprilie la ora 5,30 după masă în sala universității Chulalongkorn. Foile volante purtau pe o parte text englezesc, pe partea cealaltă text siamez. Cuvântarea a trebuit să fie în amândouă limbile. Foile volante au fost împărtite pretutindeni în oraș. La cei interesați li s'a făcut invitații personale și prin scrisori. Postul de radio local al guvernului a făcut cunoscut prin radio anunțul despre aranjament. A fost cea mai bună facere de cunoscut, la care au luat parte frații vreodată, și ce bucurie a avut de ea!

Sala universității Chulalongkorn este situată la dreapta în centrul paștelor verzi întinse ale parcului universității. Deși universitatea este situată cam la marginea orașului, totuși a fost ușor de găsit pentru oamenii, cari au voit să viziteze conferință. Au și venit mulți. Când a avut loc conferința, au fost prezenti 275, ca să audă cuvântarea „Bucurie pentru tot poporul“. Cei mai mulți dintre ei au fost siamezi, și ei au apreciat serviciile fratelui, căre a slujit ca tâlmaci. La cei prezenți au apărținut și trei preoți budisti în hainele lor galbene deschis. Misionari străini și preoți din localitate au fost de asemenea prezenți, ca să audă ce s'a spus. (Misionarii s'au plâns la ve-

stitori că Martorii lui Iehova le fură oile din pășunea lor! Pe noi ne-a interesat mai mult, să transmitem Siamezilor vestea. S'a și arătat interes bun, și s'a anunțat că Martorii lui Iehova se adună în ziua următoare la congres în sala împărătiei în depozitul Societății. Mai mulți, cari au venit la conferința publică, au pus noi întrebări și au venit în biroul Societății.

Următoarele două zile au fost consacrate adunării generale. La adunările ei au luat parte 45, și noi am discutat mijloace și căi, cum s-ar putea face să înainteze lucrarea împărătiei și cum s-ar putea propovădui vestea în toată țara. Vestitorii împărătiei stau în fața unei probleme grele, peatrucă populația Siamului crede în general în Buda; și când cineva vorbește despre împărăția lui Dumnezeu, că peste puțin timp va introduce o lume nouă a dreptății, imediat budistii apără și zic, ei știu deja, că aceasta se va întâmpla în decurs de zece ani, căci în Siam se crede, că domnia dreptății, care a fost profetizată de Buda, se va începe în curând. Vestitorii de aceea trebuie să fie foarte cu băgare de seamă, ca să arate deosebirea între împărăția lui Duwnezeu și aceea, după care a îndrumat Buda pe oamenii să urmașii săi să privească.

Budismul este religia Siamului. Aparțină la datoriile regelui, ca să celebreze anumite ritualuri ale budismului. Poporul de rând este foarte cucernic și superstitios. Animalele nu se ucid cu plăcere, și există oameni, cari n'ar omorî niciun tânăr, ci preferă să-l susțină afară. Aceasta de aceea este aşa, peatrucă cred în pribegiearea sufletelor și sunt de părere, că spiritul lui Dumnezeu este în tot ce este viu. Mii de căni umblă vagabonzi în Bangkok, mulți dintre ei plini de boala și răni; dar siamezul nu-i omoară, și nici nu-i scapă de mizeria lor, fiindcă budistii cred, că căinii sunt suflete omenești, cari în decursul existenței lor omenesci au făcut răul și acum trebuie să suferă pedeapsa lor cuvenită. Wats sau temple, par a fi pretutindeni, și altele se află în construcție. De asemenea există multe chipuri ale lui Buda în diferite poziții, cari trebuie să exprime anumite cugete sau idei. În Bangkok se află marea Buda dormind și Buda de culoarea smaragdului. Chipurile sunt în general împodobite cu culoare de aur. Mai ales la templul Wat, care se află la parcul palatului regal, multe ~~usele~~ pe care le întrevințează preoții la ceremoniile cultului lor, sunt din aur curat. Deobicei templele sunt decorate cu fragmente din sticlă sau porțel nuri, cari sunt prinse în tencuială. În intrarea în templu și la anumite porți înăuntru clădirii templelor sunt puse chipuri mari grotești cu fețe inspiratoare de teamă ca păzitori. Ele au fost făcute la privire atât de groaznice cât a fost posibil, după cum se susține, ca să sperie duhurile rele sau Diavolul ca să fugă.

Multe din Wats, ceremoniile și cultul chipurilor ale budistilor și de asemenea și învățăturile lor de credință ne amintesc de catedralele catolice și de preoții mei lor. Budistii își au altarele lor mari, dulapurile lor cu statui, lumânările lor, cântarea și tămâia lor, amuletele și moaștele lor; și pe acestea le au și catolicii; și să ne aducem aminte, că budismul a existat cu mult timp înainte de catolicism. Firește că în Wats-urile lor nu există strană, căci siamezii sunt

învățați să șadă pe pământ cu picioarele îneruhișate. Religia budistă n'a adus nimic poporului cu privire la pace, bună stare și o speranță de viață în lumea nouă sub Christos Isus. Tot așa religiile mondiale, fie budiste, catolice sau oricare alta, sunt spre băstem aderenților lor. Siamezii sunt gata să sprijinească mai departe pe preoții lor cerșetori și să dăruiască sume pentru clădirea altor temple.

Intr-o dimineață în timpul șederii noastre în Siam am avut ocazia să mergem peste râul Chao Phya și să vedem, cum arată cealaltă parte a orașului. Noi am venit să constatăm, ce teritoriu felurit au de lucrat vestitorii împărătiei de timp întreg, pionerii. Unul dintre frați a închiriat o barcă, și noi cinci ne-am urcat în ea. Am șezut pe jos după modul siamez. Luntrașul, care a mănuisit foarte îndemnatec singura lui lopată, a trecut repede râul și a mers apoi de partea cealaltă în sus de-a-lungul Klong-ului sau canalului. Acesta a fost unul dintre canalurile principale, care este cunoscut ca Klong Bang Luang. Oamenii din comunele apropiate ale ținutului rural vin cu luntrea disdedimineață aici și fac comerț cu mărfurile lor. Apa este singura cale pe care se poate călători aici. Mirati observăm marele contrast între această parte a orașului și partea, unde locuim în decursul vizitei noastre în Siam. Râurile și canalurile nu formează numai căi de comunicație, ci afară de aceasta procură oamenilor de acolo ocazie pentru baie, pentru aruncarea gunoaielor, pentru aprovizierea cu apă de băut și pentru aruncarea apei murădere. Pe amândouă părțile de-a-lungul canalului se învecină copaci de bambus (trebuie uriașe), și mulți oameni și locuiesc tocmai baia de dimineață când am trecut pe acolo. Nu-i de mirare că mor mii și mii când lovește o ciumă un oraș ca Bangkok-ul!

Pe canaluri sunt multe întreprinderi industriale. Arboi mari de tiek sunt prinși în plute la marginea canalului, și după cum sunt trebuințele ferestrelor sunt scoși din apă. Procedee foarte primitive se pot vedea acolo. Singurul mijloc pentru a tăia scânduri din trunchiurile copacilor sunt ferestrele de mână, cari sunt mănuite de doi bărbați. Aceștia din urmă nu pot tăia cu ferastrăul mai mult de o scândură pe zi, dar ei și aşa n'au nici-o grabă! De-a-lungul canalului se construiesc multe lunișuri mici. Lunișuri mari cu fundul lat merg pe canal și aduc orez dela ferme. În anumite locuri el este reîncărcat de către culi în coșuri mici. Ici și colo se vede căte un om șezând într-o corăbioară mică și observând veghetor o jumătate de duzină de undite. Dame mici, tinere văsleșc în luntrile lor mici de-a-lungul canalului și vând alimente oamenilor, cari locuiesc pe lângă canal. Nouă ne pare rău că locuitorii din Siam tocmai ieșesc pe regele lor Anandria Mahidol, fiindcă din cauza timpului de doliu de un an, care este prescris de guvern, nu poartă hainele obișnuite deschise în toate colorile, și umbă în negru. Intr'un alt timp canalul ar fi fost favorat de cău'ori vii.

Poporul Siamului este prietenos, servabil și foarte plin de atenții. Noi ne-am bucurat să fim legați cu frații și de asemenea să mânăcăm diferitele mânăcări, pe care le-au pregătit ei. Desigur în Siam nu există lipsă de alimente, și în comparație cu alte țări ele sunt foarte ieftine. Ne-a plăcut în Siam, și după ce am stat la frații căteva zile și am discutat probleme

sau am văzut lucrurile însăși, ne-am putut întreba căt trebue să mai dureze propovăduirea Evangheliei Împărăției, dacă trebue să pătrundă la fiecare om din Siam. Puținii cari sunt în adevăr, sunt zeloși, serioși și hotărâți, din mila Domnului să vestească în lung și în lat vestea bună a Împărăției și să ajute oamenilor, ca să vadă deosebirea între venerare religioasă de oameni și închinare adevărată lui Dumnezeu Cel Prea Înalt. Este o mare lucrare de făcut și multe piedeci trebuiesc învinse. Însă râvna, credința și stăruința fraților noștri siamezi este ca o inspirație. În anii puțini din urmă s'a făcut mult, și desigur Domnul va b' necuvânta mersul lăuntricii în Siam. La 1 Septembrie se deschide o sucursală în Siam.

Zilele au trecut repede, și Sâmbătă, în 12 Aprilie, am zburat dela Bangkok la Rangun într'un hidroavion al societății de aviație transoceanică britanică. Noi ne-am cunoscut bine cu frații din Siam și ne-au devenit dragi, și înainte de a-i părăsi, au voit să ne ia promisiunea, că ne vom întoarce în curând. Noi le-am spus, că din mila Domnului ne vom întoarce, și anume la o organizație mai mare și mai bună în Siam. La aceasta ne-am cugetat când am mers de-a lungul râului în hidroavionul nostru și apa împreșcat spre ochiurile de fereastră. Am putut vedea pe prietenii noștri, cum stăteau pe săntier și ne făceau semne de adio, în timp ce avionul s'a ridicat din valuri.

Rangun, Birmania

Am sburat afară peste oraș și după aceea ne-am îndreptat spre apus către Birmania. Pe drum am văzut cățiva munți, dar n'a trecut mult timp și iată că am fost afară peste apele Oceanului Indian și am mers de-a lungul coastei Birmaniei, în spate râul Irawadi și locul de aterizare în Rangun. În adânc Birmania a apărut ca o țară a păcii cu lanuri de orez și vegetație verde bogată de junglă, și noi ne întrebam, că oare stările sunt liniștite acolo având în vedere alegerile, cari tocmai a avut loc în Birmania, fiindcă Birmanesii faceau să preia ei guvernul. Am mai auzit, că în Birmania vânătorii de capete sunt cu zel la lucru și căteodată iau dintr-o dată până la 300 de piei de pe cap cu părul lor; și ne-am bucurat când am auzit că numai în partea nordică a țării își săvârșesc activitatea monstruoasă. A fost numai un zbor mic cam de două ore, dar am apreciat ocazia scurtă de a putea respira aer mai răcoros, după ce am stat în arșiță Siamului.

Avionul a aterizat vizavi de Rangun, pe celălalt mal al râului. Într-o corabie cu motor am fost trecuți peste apa agitată la un chei, unde ne aștepta un autobuz ca să ne ducă în centrul orașului Rangun. În timp ce călătoream în partea principală a orașului, am putut vedea, ce mari devastări a făcut războiul. De-a lungul drumului au fost făcute barăci din bambus, și mii de oameni locuiesc în aceste locuințe construite pentru a face față lipsei. A fost interesant pentru noi de a vedea aceste căsuțe, cari sunt construite pe stâlpi, cam la o înălțime de 60 cm. dela pământ. Dușumelele constau dintr-un fel de rogojini împălită din bambus, cari sunt întinse bine peste pari de bambus. În timp ce autobusul nostru urua peste drumul groșuros, am putut vedea cum umblau oamenii pe aceste dușumele elastice. Partea din față

a caselor era larg deschisă, și am văzut, cum dormeau oamenii și alții găteau. Adesea am putut vedea o piesă modernă a unui mobilier de casă: o mașină de cusut. Aceasta a fost de cele mai multe ori singura mobilă. Dușumeaua înseamnă pentru ei totul: masă, scaun, pat etc., și fiecare membru al familiei se folosește de dușumea. În această parte a orașului am observat la fiecare apăduct, cum oamenii înghinchiau pe asfalt și se stropeau cu apă la marginea străzii; ei își făceau baie! Când am ajuns în centrul orașului, am văzut, că clădirile sunt făcute din piatră și sunt destul de moderne. După cum am descoperit, multe zăceau în ruină, deoarece interiorul lor este ars. Acum am putut înțelege mai bine, pentru că au trebuit să fugă frații din Birmania, când s'a apropiat războiul, și pentru că în acele zile întunecate ale invaziunii japoneze au mers cu barca sau pe jos în China.

Am fost conduși la singurul hotel, care mai există în Rangun. Acolo ne-au întâlnit unii dintre frații noștri. Mai întâi au trebuit rezolvate formalitățile de intrare la autoritate. După aceea am primit răspuns, că am putea locui la frații, ceea ce ne-a lăsat. Am călătorit într'un Jeep (automobil) prin oraș, pe care unul dintre frații l-a cumpărat după război dela armata americană și am constatat, că Rangun este un oraș întins și are lacuri încântătoare și parcuri chiar în oraș. Budismul este acolo la modă, și cel mai distins lucru al său este templul său cel mai mare, care în Birmania este numit Pagodă. El tocmai era decorat din nou cu coloare de aur; și frumos se desprindea chipul de pe orizont.

Vizita noastră în Rangun a decurs foarte fericită. În timp ce călătoream pe străzile principale, am văzut, cum vestitorii au făcut de cunoscut aranjarea publică a dimineții următoare. Aceasta a fost încurajator, căci în această grupă, care a fost restoranică de curând în Rangun, am putut observa zelul ei pentru împărăție.

Aranjamentul public a fost anunțat pantru Duminecă dimineață, ora 10. Sala aleasă în acest scop se află în noul teatru Excelsior, într'un cinema. Cam cu o oră înainte de începutul conferinței directorul teatrului a avut un acces de înimă și a murit pe neașteptate. Oamenii lui au atârnat repede un placat, care a anunțat, că teatrul este închis toată ziua din cauză de deces. Cu toate acestea, frații care au închiriat teatrul, au înduplecăt pe cei ce-au avut răspunderea, să permită totuși cuvântarea; și astfel n'a permis să intrăm în sala de conferințe. Placatul a fost acoperit pană la sfârșitul cuvântării publice. Au fost prezenți 287. Pe lângă acestea trebue amintit, că Rangun este oraș umed cald, și chiar la ora 10 dimineață nu-i nevoie de multă mișcare ca să poți asuda. Fratele Knorr n'a avut haine potrivite pentru zona tropicală, și astfel la ținerea cuvântării publice a fost în curând îmbăiat în sudoare din creștet până în tălpi. Un ventilator nu se găsea pe scenă. Ușile au fost închise să se îndepărteze căldura zilei. Mai ales vorbitorul a fost foarte expus fierbințelii, și el a găsit ca ceva cu totul nou și interesant, să țină o vorbire, în timp ce și curge apă pe spate în jos și se scurge în pantofi, așa că până la sfârșitul cuvântării și se udă picioarele!

Dar cu aceasta numai s'a început udatul în Ran-

gun! În acea după masă călătorii, înainte de a merge la adunare în sala împărației construită din nou din bambus și palmieri, au trebuit să facă o vizită în biroul de circulație aeriană, ca să se informeze despre biletele lor de călătorie pentru plecarea în ziua următoare la Calcuta. Era tocmai prima zi a sărbătorii apei, a unei serbări religioase a budiștilor cu ocazia anului nou, în care ei se stropesc unii pe alții cu apă și și spală păcatele. Noi patru, fratele Kirk, un absolvent al Gileadului, servul grupei și frații Knorr și Henschel, s-au urcat pe Jeep și am pornit la drum în jos spre oraș. Tinereimea localității era în această prima zi a serbării în mare număr pe străzi și s'a postat pe ambele părți ale străzii acolo, unde era apă la dispoziție. Fiecare pieton sau fiecare vehicul, care trece pe acolo, este stropit cu apă, și la aceasta se întrebuintează tot felul de lighene. Cutii de tincuș, vedre, oale, pompe de apă și furtun de gumă au fost întrebuitate la noi! Noi patru am fost uitați bine înainte de a ajunge departe, totuși am râs și de fiecare dată, când au turnat apă peste noi am incercat să luăm în glumă starea noastră critică. Noi am fi putut veni tot aşa de bine din Iráwadi, căci aşa arătam când am ajuns la biroul de călătorii aeriene. Si aceasta a fost numai începutul, căci după ce biletele noastre au fost în ordine, a trebuit să ne întoarcem în acelaș cartier al orașului, din care am venit, adică la sala împărației.

Când ne-am dat jos din Jeep înaintea sălii împărației am lăsat să se mai scurgă apă, am găsit cățiva frați, cari erau strânși deja în sală. Si ei au pătit la fel. Dar ei cunoșteau obiceiurile tărilor și au adus cu

ei haine de schimb înfășurate în impermeabile. În felul acesta ei s-au imbrăcat cu alte haine și s-au putut arăta. Cei trei vorbitori ai după mesel, frații Kirk, Knorr și Henschel, arătau însă ca și cum ar fi venit tocmai atunci din ploaie. Ce bine, că frații au înțeles situația! Vorbitorii au dat sfat și învățătură din Scriptură. Singura intrerupere s'a făcut cam la mijlocul programului, când cățiva tineri obraznici au avut îndrăsneala să vină până la ușa sălii și să arunce o vadă de apă înăuntru. Dar nimeni n'a fost nimicit. Cei 37 de frați și surori, cari au vizitat adunarea, au avut bucurie mare.

Lucrarea în Birmania înaintează bine. Gruparea se mărește. Această creștere se datorește mai cu seamă faptului, că vestitorii se întorc din India, cari au făcut cunoscută vestea în Rangun încă înainte de război. În acea seară s'a ținut în locuința servului de grupă o adunare familiară, unde au fost puse și discutate întrebări. Frații sunt foarte interesați la lucrarea de întindere în Birmania, și există speranță, că vor putea fi trimiși și alții Gileadiți la Rangun, ca să servească oamenilor de acolo și să le aducă vestea împărației. S'a făcut pregătiri pentru a deschide la 1 Septembrie 1947 o sucursală a Societății în Rangun, ceea ce va servi la înaintarea lucrării în această țară. Ca în toate celelalte părți ale lumii, frații sunt zeloși și foarte cu băgare de seamă la aceea ca să meargă înainte, și noi credem, că comandanțul nostru suprem, Christos Isus, va străbate și în această țară pe „alte oि”.

Watchtower din 15 Iulie 1947

AHAZIA CERE SFAT DELA DEMONI

IHOVA DUMNEZEU este autoritatea, dela care se trage declarația, că religia demonilor este o cursă. Înainte ca națiunea Sa aleasă să intre în țara Canaanului și să ia contact cu religioniștii pagâni, cari s'a stabilit deja acolo, Iehova a dat poporului lui Izrael avertismentul: „Să nu slujești dumnezeilor lor, căci aceasta va fi o cursă pentru tine. Chipurile cioplite ale dumnezeilor lor să le ardeți în foc. Să nu poftești și să nu iei pentru tine argintul și aurul de pe ele, ca nu cumva aceste lucuri să te aducă înnoată pentru tine o cursă; căci ele sunt o urciune înaintea Domnului, Dumnezeului tău”. (Deut. 7:16, 25) Secolele istoriei, cari au urmat după intrarea poporului lui Izrael în țara promisă, ne dău o mulțime de dovezi, că Izrael în general n'a luat în seamă avertismentul lui Iehova. Privirea înapoi inspirată asupra rebeliunii lui Izrael și mila plină de îndelungă răbdare a lui Dumnezeu, cum este descrisă în Psalmul 106, atrage atențunea mai cu seamă asupra prinderii în lăț a lui Izrael în religie, când zice, că poporul ales al lui Dumnezeu s'a amestecat cu națiunile, și a invățat faptele lor, a slujit idolilor lor, cari au fost o cursă pentru ei! — Versetele 35, 36.

Prin lanțurile religiei, cari au stat pe calea națiunii lui Izrael, cei stăpâni și stăpânitori au fost prinși în cursă în acelaș mod. La multe sute de ani după ce Izrael a luat în posesiune țara făgăduit, dar numai puțini ani înainte pe prăbușirea națiunii și pustiirea

ei de către Babilon, Iehova Dumnezeu a făcut să răsunе prin profetul său Ieremia următoarea acuză și să ridice o întrebare pătrunzătoare: „Grozave lucruri, uricioase lucruri s'a făcut în țară. Proorocii proorcesc prin zei falși și preoții profită prin ei; poporului Meu îi plac aceste lucruri; dar ce veți face când va veni sfârșitul?” (Ier. 5:30, 31, O trad. americ.) Preoții realizatori de profit au tras-așa de victie lațul religiei pagâne, încât victimelor lor le-a plăcut. Ei n'au băgat de seamă, că calea religioasă, pe care s'a grăbit să meargă națiunea, i-a condus către un sfârșit aducător de nenorociri.

Lanțurile religiei au fost strânse în mod deosebit de tare în timpul, când casa lui Ahab a stăpânit peste Izrael, ca să opreasă închinarea adevărată a poporului lui Iehova. Regele Ahab a fost acela, care a dus pe Izrael în mod deosebit în necaz, pentru că a făcut o căsătorie nebiblică cu femeia pagână, neglijuită Izabela și a lăsat-o să devină puterea la spatele tronului. Prin urmare ei cu Ahab, Izabela a realizat o unire a religiei lui Baal cu statul izraelit. Ce pericol de moarte a ascuns această cursă a religiei în sine, a fost pus în evidență de către Iehova Dumnezeu, când a făcut pe profetul Ilie, să anunțe judecata lui Dumnezeu împotriva lui Ahab pentru că s'a întors spre serviciul lui Baal. (1 Regi 21:21—26). Nu numai Ahab, ci toți cei de parte a bărbătesc din casa lui Ahab au trebuit stârpiți.

(Continuare în numărul următor)

TEXTE ȘI COMENTARII

1 Januarie

A se păzi pe sine nepătat de lume. — Iac. 1:27.

Nimeni să nu se cugete că faptul că el ia parte în activitățile de predicare pe teren complectea că o dare de seamă clară, curată despre sine în fața lui Dumnezeu și că, în timpul liber, când nu este angajat în activitățile pe teren, el poate fi scuzat pentru că imitează, urmează, se întovărășește cu această lume, pentru plăceri egoiste. Această lume este dominată de către demonii nevăzuți și prin comerț, politică și religie. Ea este necurată și murdară în ochii lui Dumnezeu; ea este dușmanul inconcigibil al lui Dumnezeu și dușmanul tuturor creștinilor, cari sunt devotați împăraței Sale. De aceea, a admira lumea și a găsi plăceri în faptele ei, precum și a căuta legătură prietenosă cu ea, înseamnă să trece în tabara dușmanului lui Dumnezeu și să comite un act neprețios față de Dumnezeu. Aceasta arată dedare la curvie sau adulter spiritual. Înseamnă compromis și aceasta duce la nepăsare. Niciodată Dumnezeu nici Christos nu găsesc plăcere în cel nepăsător. W 1.9.

2 Januarie

Iehova... zise către el: Eu sunt Dumnezeul Cel Atotputernic; umbă înaintea Mea, și fiț perfect. — Gen. 17:1. A.S.V.

Acum, Abraam moștenire păcat și imperfecțiunea dela Adam. Deaceea, Dumnezeu nu a înfeles și nu a cerut că el trebuie să fie în mod absolut fără păcat și niciodată să nu facă o greseală. Dumnezeu știa că aceasta era o imposibilitate pentru Abraam. Astfel Dumnezeu continuă să primească dela ei jertfe aduse pe altar, aduse în mărturisirea păcatului său și a trebuinței sale pentru o jertfă perfectă pentru pucate. De aceea, perfecțiunea pe care o cerea Dumnezeu dela el, era ca el să fie întreg și complet în credința sa în Dumnezeu Cel Atotputernic, precum și ca el să fie cu totul devotat să le servă și să asculta pe Dumnezeu, urmând conducerea Sa. Inima și mintea sa nu trebuie niciodată să incline spre sau să nu facă compromis cu dumnezeii falși ai păgânilor. El nu trebuie niciodată să se retraga din legământul în care intrase cu Dumnezeu, întrucât ar fi urmărit să iasă din care Dumnezeu îl scosește-o dată. De asemenea, el trebuie să învețe și să instruiască sămânța sau urmașul său în credință și supunere față de Dumnezeu și promisiunile Sale. W 1.4.

3 Januarie

Acela care nu intră pe ușă în stau!.. este un hoț și un tâlhăru.
— Ioan 10:1.

Stăulul trebuie să fie aranjamentul lui Dumnezeu prin legământul abraamic. Aceia care intră în el, sunt îndreptăți prin credință pentru viață vecinică și sunt făcuți fii spirituali ai lui Dumnezeu. Iehova face un legământ cu Abraam zicând: „In tine vor fi binecuvântate toate familiile pământului”. Deoarece Abraam era un simbol uman al lui Dumnezeu, acest legământ abraamic declară simplu că în Iehova Dumnezeu ca Mai Marele Abraam, la timpul hotărît, vor fi binecuvântate toate familiile pământesti. Acesta este în realitate un legământ pentru Imperiul. El are de-a face cu regele sau Sâmbăta Impărătiei lui Dumnezeu prin care urmează să fie binecuvântate toate familiile și națiunile. Acesta este și aranjamentul de legământ abraamic, pregătește numai o „turmă mică”, acea căreia bunul Tată cerește îi dă cu placere Imperiul ca împreună moștenitorii cu Christos, Sâmbăta Mai Marei Abraam. W 15.5.

4 Januarie

*Săptământul de săptămâni au fost hotărîte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, până la încreșterea fărădele-
gilor, până la îspășirea păcatelor. — Dan. 9:24.*

lata binecuvântările cari vin prin Mesia! Încetarea și îndepărțarea fărădelegilor și ispășirea păcatelor, înseamnă stergerea fără delegilor și a păcatelor pentru aceia cari vor arăta credință în Mesia și în foloasele stăpîririi Sale în moarte. Prin legea mozaică, poporul lui Daniel nu a căștigat îndreptățire pentru viață vecinică. Dimpotrivă, legea i-a dat pe față pe toți ca păcătoși și i-a condamnat ca atari, aducând asupra lor un blesmecă asupra călcătorilor de legământ. Dar unde păcatul abundă, fiind expus prin legea lui Moise, mila și favoarea lui Dumnezeu abundă și mai mult prin Mesia al Său. Prin moartea lui Mesia pe lemn, legământul legii cu puterea lui de condamnare

a fost înălțat din cale, și prin meritul jertfei Sale de buoă voie fărădegea și păcatele păcătosului care se căiște, pot fi sterse și pe deasupra pentru aceasta poate fi evitată, W 1.12.

5 Ianuarie

Uitați-vă la părintele vostru Abraam, și spre Sara care v-a născut; căci l-am chemat, când era numai el singur; l-am binecuvântat și i-am ulțit. — Isa. 51:2.

Aceiai cari sunt ai lui Christos si cari ca atari, sunt membri ai trupului Său, sunt copili lui Dumnezeu prin credință în Fiul Său Isus Christos. De aceea, ei privesc spre omenescul Abraam și spre Sara, cei de acum treizeci și opt de veacuri, dintr-un punct de vedere special. Abraam era un tip a marelui Tată viu, Iehova. Sara, soția lui Abraam, era un tip a soției sau *femeii* lui Iehova, aoume, cereasca. Sa organizațione a creaturilor spirituale, cari sunt unite cu El și cari il servesc pe El ca Cap și Proprietar divin al organizaționii Sale. Rămășița astorfel de creștini sunt acum deosebiti prin numele lui Iehova asupra lor și cari sunt binecuvântați ca „Martorii lui Iehova”. Aceștia, deci, sunt aceiai, pe cari profetia îl Îndeamnă să privească la părintele Abraam și la mama Sara, adică, la Iehova și la organizaționea Sa universală cerească. W 15.1.

6 Januarie

Dar noi, după făgăduința Lui, aşteptăm ceruri noi și un pământ nou, în care va locui dreptatea. — 2 Pet. 3:13.

Nătuioile caută tările în unitatea internațională a unei federării unui a lumii. Aceia, cari speră în Iehova Dumnezeu, și au căstfel de federație va fi incapabili să mantuiască în Armagedon. El se încredință în lumea nouă a dreptății, care urmează după Armagedon; și în această speranță găsește ei tările Pământului, este sigur că vor avea loc cele mai grele încercări ale integrității tuturor persoanelor cari doresc să se dovedească domine de viață în noua lume a dreptății. Toți aceia cari doresc să-și păstreze integritatea pentru dreptate și să evite de a fi condamnați cu această lume, sunt nerăbdători să rămână pe calea dreptății, oricări ar putea fi împotrivă. Încercările credinței și încercările de credință, pe cari lumea le-ar putea pune la supra lor. El trebuie să fie tari pentru aceea ce este drept și acest drept este de partea dreptei împărației a lui Iehova Dumnezeu prin Christos Isus. W 1.1.

7 Ianuarie

El își trimite Cuvântul Săg. — Ps. 147:18.

In ciuda tuturor agentiilor religioase si lumești pentru sabotare, cenzurare și apăsare a adevărului, vestile bune ale lui Iehova continuă să străbate mai departe. Pentru facerea de cunoscut a noilor Sale vești, nu este neapărat necesar să se întrebuițeze ecranul cinematografelor, marile cotidiane (ziare) și reviste, atotpărținătoarea rețea radiofonică, precum și agențiile de presă, care adună știri spre a le difuza de jur. Imprejurul globului, toate în proprietatea și sub controlul comercial sau al guvernului și toate cu galozie vegheiate și păzite de către Ierarhia Romano-Catolică. Pentru răspândirea vestilor Sale bune, Iehova are propriile Sale milioane exclusive de publicitate, cări sunt cele mai puternice din lume, după cum îi place. El are proprie sa organizație de editură și propria sa ceată de vestitori. Seful căreia este propriul Său Fiu, „mărtorul credincios și adevărat”. Christos Iusus. Acest Unul conduce, împreună-vestitorii săi îl urmează. W 1.2.

8 Ianuarie

Nimeni nu poate servi la doar domnul; pentru că sau va uria pe unul și va tubi pe celălalt; sau va fiine la unul și va nescocîpe celălalt; Nu putești servi lui Dumnezeu și lui Mamona.—Mat. 6:24

Iehova sau această lume; căruia volești să fii consacrat? Neexistarea de a alege este forțată asupra ta, fie că-ți place aceasta sau nu. Există numai o singură alternativă, numai o singură scăpare de la consacrare la lucruri egoiste și aceea este consacrare Domnului Dumnezeu. Această strâmtă alegere între numai două puteri și numai două feluri de serviciu, nu este o teorie inventată de vreun religionist sau filosof. Este adevarul care cântărește greu, rostit de către Marele Predicitor al "prediciei de pe munte". Dacă cineva servește bunurile lumesti, el va iubi și va fi consacrat aceluia, care este stăpânul astorrelor de bunuri; nu, nu numai unui antreprenor (care dă de iucru) finan-